

STAVY
NESTAVY
BYTOSTI
NEBYTOSTI

PERIFERIESA



BROKILON 

Petr Heteša

**STAVY NESTAVY,
BYTOSTI NEBYTOSTI**

Copyright © 2015 by Petr Heteša

Cover © 2015 by Lukáš Tuma

Illustrations © 2015 by Petr Heteša

For Czech Edition © 2015 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-221-1 (PDF)

Petr Heteša

**Stavy nestavy,
bytosti nebytosti**



Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2015

Petr Heteša
v nakladatelství Brokilon

Démoni jsou věční
Nevermore Baltimore
Ruská ruleta
Sex, drogy & cyb'n'roll
Fatal virtual
Stavy nestavy, bytosti nebytosti
*Tekuté krystaly **
*Morphin Red **

** vyjde v roce 2015*

<http://www.brokilon.cz>
<https://www.facebook.com/brokilon>

Neznámá známá



Když jsem skončil v BioTechu, předal jsem svůj stůl i kancelářskou židli, odevzdal dva počítače i notebook a sebrali mi služební mobil, vstupní kartu a čtrnáct měsíců paměti. Vymazali mi ji. Posledních čtrnáct měsíců.

Měl jsem štěstí, že jsem se v té době třeba nepřestěhoval, protože to bych netrefil ani domů. Jenže komu by se chtělo z Baltimore, z toho úžasného předměstí Washingtonu. Mně určitě ne.

Posledních čtrnáct měsíců jsem měl okno. Nebo ještě lépe, posledních čtrnáct měsíců prostě neexistovalo. Vzhledem k celkovému vesmíru a světu asi ano, ovšem vzhledem ke mně jako k živému organismu nikoliv. Jako kdybych se z 10. dubna 2014 časovou smyčkou dostal přímo do 10. června 2015. Jako bych čtrnáct měsíců ležel v kómatu a nevěděl o okolním světě. Přičemž já o něm ale velice dobře věděl. Než mi ho z té hlavy vypreparovali.

Ještě že jsem měl Barnyho. Irský setr s nádherně lesklou

kaštanovou srstí a velice inteligentním čenichem. Byl asi opravdu tou jedinou bytostí, která mě nejen chápala, ale dokonce se mnou soucítila. Jemu jsem nemusel nic vysvětlovat. Nemusel jsem se mu omlouvat, proč mu nevolám, když jsem to minulý týden slíbil (nějaká Mirinda, o které jsem v životě neslyšel – alespoň určitě ne před čtrnácti měsíci), proč jsem neodletěl do Bostonu na biotechnologickou konferenci, když jsem potvrdil účast (pořadatelé), a kdy konečně vrátím tu sekačku na trávu (soused, vůbec jsem netušil, že není moje). Dobrá třetina jmen v mém mobilu mi nic neříkala a snažil jsem se jejich hovory raději ani nebrat, dokud nevymyslím rozumné zdůvodnění, proč volajícího neznám. Zatím mě napadala jen autohavárie s částečnou ztrátou paměti.

Ale Barny tohle všechno chápal. Byl mou jedinou jistotou, záchytným bodem v tomhle bláznivém světě, do kterého jsem byl vržen. Když jsem seděl na pohovce a on se natáhl vedle mě, většinou jsem neodolal, položil na něj ruku a úplně cítil, jak mi ta jeho energie a víra v tento svět proudí do žil. Psí energie psího světa byla daleko přívětivější než ta moje.

Měl jsem ho už tři roky a seznámili jsme se tak, že jsem ho srazil autem na lesní cestě v Brick Hill. Neměl žádný obojek ani čip (jak jsem později zjistil na rentgenu) a nejspíš ho tam někdo odvezl, aby se ho zbavil. Na to, že měl přední tlapku po srážce úplně gumovou a nejméně třikrát zlomenou, ani moc nevl. Byl statečný. Když jsem ho z té silnice sbíral a podíval se do jeho očí, doslova jsem v nich četl: *Ty vole, příště čum na cestu, nebo někoho zabiješ*. Tak jsem poznal, že nejde o žádné tuctové domácí zvíře, ale o velice inteligentního psa.

Vzal jsem ho domů. Ne že bych pocítoval nutkavou potřebu mít psa, bral jsem to spíš jako pokus setřást ze sebe alespoň část viny za jeho stav. Své jméno mi neřekl (anebo možná řekl,

ale já mu nerozuměl), a tak jsem mu dal nové. Barny. To bylo v neděli večer. A v pondělí jsem ho odvezl k nám do práce. Jsme přece BioTech a s takovou prkotinou jako jedna zlomená tlapka (i když několikanásobně) nemůžeme mít problém.

Je fakt, že žádné psí implantáty jsme na skladě neměli (specializujeme se na ty lidské), ale kluci se toho zhostili docela s chutí. Konečně zase něco jiného, něco, co ještě nedělali. Šest centimetrů kosti přední tlapy včetně kloubu nahradili titanovým implantátem a z Barnyho se stal jediný savec mimo člověka, který měl povolený vstup do přísně střeženého areálu. Vymohl jsem si to na Hollingerovi, který sice zpočátku děsně prskal, ale nakonec všechna razítka sehnal, protože si Barnyho taky oblíbil. Měl vážně hodně sympatický čenich.

Vlastně jsem ani nevěděl, proč jsem dal výpověď. Chybělo mi jakékoliv logické zdůvodnění. Naštval mě šéf sekce? Ale s Ronem Hollingerem jsem vždycky vycházel dobře. Nebo někdo z mých kolegů? Byli jsme dobrý tým, ledaže by do něj v těch posledních měsících přišel někdo, s kým bych se nesnesl. Ale nejsem konfliktní typ. Nebo jsem udělal nějaký průšvih a vyhodili mě? Blbost, bylo to na moji žádost. Alespoň podle papírů. Ale co já vím, jak jsem se s nimi dohodl a co v tom bylo? Všechno bylo vymazáno.

Nebo že by už mě tolik otravovaly ty nekonečné kontroly a prověřování? Ale dělal jsem tam šest let, tak proč tak najednou? Je fakt, že BioTech není jen tak obyčejná standardní firma a bezpečnostní opatření byla často vážně přehnaná a otravná. Navíc sekce, ve které jsem dělal – vývoj ukládání dat v biologickém materiálu – pracovala částečně i pro armádu. Od pondělí do pátku jsme bydleli přímo v areálu. Ubytovna byla vybavená hodně luxusně, asi jako pětihvězdičkový hotel, ale technicky byla vržená do osmdesátých let minulého století.

Žádný internet, žádný e-mail, žádný mobil. Telefon výhradně po pevných linkách a televize pouze kabelová. BioTech disponoval nejvýkonnějšími a nejmodernějšími počítači, ale celá jejich síť byla dokonale odříznutá od internetu. Rušičky wi-fi signálu pokrývaly plochu ještě sto metrů kolem přísně střeženého areálu.

Samozřejmě to nebylo zrovna příjemné, ale pět dní v týdnu se to dalo vydržet, zvláště když to bylo kompenzováno 3D kinem, wellness a fitness centrem, bowlingem, kulečnický, nej-různějšími simulátory, golfem, tenisem, bazény a vším možným. A taky samozřejmě nadstandardním platem.

Každý pátek odpoledne pak trvalo čtyřicet minut, než jste mohli opustit vestibul vědeckého pracoviště a technicky se zase dostat na úroveň svých spoluobčanů, tedy používat mobil a odesílat e-maily. Páteční odpoledne znamenalo čtyřicetiminutový rituál začínající v šatně, kde jste museli odložit všechno, co jste měli na sobě, projít sprchami a potom rentgenovým a ultrazvukovým skenováním, jestli ve svých vnitřnostech nevynášíte něco, co by mohlo uchovávat elektronická data. Následovala další šatna, kde jste měli šaty, ve kterých jste v pondělí přišli zvenku. Tuto proceduru samozřejmě vždycky prodělával i Barny. Měl výhodu akorát v tom, že po něm nechtěli, aby svlíkl svoji kaštanovou srst a po skenu si oblíkl novou. Přesto mu ji vždycky pečlivě prohmatali. A obojek jsme museli nechat ve firmě a v šatně si vyzvednout ten víkendový.

Jestli mi dokázali vymazat přesně vymezený úsek paměti, znamenalo to, že výzkum, na kterém jsem dělal, musel být částečně úspěšný. A nejspíš tam došlo i ke skokovému objevu a možná právě ten byl příčinou, proč jsem odtamtud vypadl. Možná se to neslučovalo s mým svědomím (i když o tom

jsem pochyboval, je poměrně ohebné a přizpůsobivé), anebo jsem už třeba nebyl pro další vývoj dost prověřený a spolehlivý. Těžko říct. V každém případě byl první týden poté, co jsem zjistil, že je o rok více a já už nedělám u BioTechu, nejhorší.

Trávil jsem ho většinou dlouhými procházkami s Barnym po Clington parku, návštěvou kin, někdy i barů a opatrným kontaktováním svých známých a vyzvídáním, co všechno jsme spolu za ten rok zažili, co jsem komu slíbil a kde jsem s kým byl. Největší problém byly pochopitelně ženské. Naposledy (co jsem si pamatoval) jsem spal s Leylou. Jenže když jsem jí včera volal, ozvala se mi z Paříže. A vylezlo z ní, že už je tam osm měsíců. Složitě jsem jí vysvětloval, že jsem před týdnem spadl z kola a trpím částečnou ztrátou paměti. Snad to pochopila. S kým jsem tedy spal těch posledních osm měsíců, mi ale neporadila. A pochyboval jsem o tom, že bych držel nějaký šílený celibát. No a podobných problémů se samozřejmě vyskytla spousta. V garáži jsem měl nového bentleye a nemohl od něj najít klíčky ani kartu. Musel jsem volat autorizovaný servis. Sdělili mi, že aktivaci startéru mám nejspíš v mobilu. Poděkoval jsem jim. Byla tam. Akorát že jsem samozřejmě neznal kód.

Navštívila mě asi po deseti dnech u mě doma. Pohledná černovláška s krátkými vlasy, věk něco málo pod třicet, sportovní postava, zelené kočičí oči, drobná ústa s drobným nosíkem a velmi decentní make-up.

„Ahoj, Gregu,“ řekla ve dveřích a rozkošně se na mě usmála.

„Dobrý den... Promiňte, nejsem si jistý...“

„Já jsem Sára,“ podala mi štíhlou ruku. Stiskl jsem ji.

„Greg.“

„Jo, já vím... Můžu dál?“

„Jestli jde o nějaké pojištění, nebo...“

„Nejde o pojištění. Jde o obchod.“

„Vysavač mám a příkrývky z ovčí kůže s léčebnými účinky taky.“

„Já vím.“

Trochu mě rozhodila. Nějak moc toho věděla.

„Známe se?“ zeptal jsem se.

„Jistěže se známe,“ usmála se s lišáckým výrazem v očích.

„Jak moc?“

„No... co se týká času, tak moc ne. Co se týká intenzity, tak docela hodně.“

Sakra. Nemohla to říct přesněji. Nejspíš byla tou, která zrušila můj dočasný celibát po Leylině odletu do Paříže. A musel jsem ocenit, že jsem měl i v těch posledních čtrnácti měsících, o kterých jsem nevěděl vůbec nic, dobrý vkus.

„Takže si asi tykáme,“ řekl jsem rozpačitě.

„Jasně.“

„Hmm...“

„Ahoj, Barny,“ řekla, když zahlédla ve dveřích čenich, který taky přišel zkontrolovat návštěvu. Podrbala ho za ušima. Otřel se jí o nohy a zavrtěl ocasem. Asi se taky znali.

„Tak jo... Pojď dál.“

Odstoupil jsem ode dveří a ona vešla. Jasmínová vůně. A vypadalo to, že můj byt zná lépe než já. Šla rovnou do obýváku a pak napravo ke kuchyňské lince. Zapnula kávovar.

„Dáš si kafe?“

Chovala se tu jako doma. Že bych s ní nějakou dobu i bydlel?

„Jo... to bych si dal,“ řekl jsem a posadil se do křesla.

Fakt mě docela rozhodila.

„Možná by bylo dobré, kdybych ti řekl, že...“

„Nemusíš mi nic říkat. Nepamatuješ si mě.“

„Jak to víš? Jsi z BioTechu?“

Rozesmála se.

„Ani náhodou.“

Počkala, až kávovar konečně naplní oba šálky, a pak je přinesla do obývacího pokoje, postavila na stolek a posadila se naproti mně.

„Jak se cítíš?“ zeptala se.

Rozhodil jsem rukama.

„Promiň... Pořád jsem z toho tak trochu zmatený. Možná je to blbá otázka, ale... Chodili jsme spolu? Nebo vlastně chodíme?“

„Co myslíš?“ usmála se pobaveně.

Normálně si mě vychutnávala. Věděla toho o mně víc než já a vyloženě se tím bavila.

„Možná jo... Jsi hezká a dovedu si představit... že prostě...“

„Co si dovedeš představit?“

„Jak moc jsme se stýkali?“

„Myslíš jak často nebo jak intenzivně? Na obojí je odpověď ‚hodně‘.“

„No dobře. Alespoň jednu věc mám vyjasněnou.“

Barny si lehl k jejím nohám a vypadal hodně spokojeně. Přejela mu nahým chodidlem po hřbetě.

„Jenom mi není jasné, proč ses zmiňovala o nějakém obchodu.“

Zadívala se mi do očí.

„Je to čistý obchod, Gregu. Mrzí mě, že ti to musím říct takhle na rovinu, ale od začátku šlo jenom o obchod.“

„Takže... to jako že jsi se mnou spala...“

„Neřekla jsem, že jsem s tebou spala.“

„Takže...“

„Ale jo, sakra. Tak jsem s tebou i spala. Ale byla to součást obchodního vztahu.“

„Platil jsem ti?“ zeptal jsem se překvapeně.

Zavrtěla hlavou.

„Ne, vlastně jsem ti platila já.“

Přestával jsem chápat.

„Bylo to... jako myslím, jestli ses musela hodně přemáhat.“

Rozesmála se. Byla vážně k sežrání.

„Co kdybychom to nechali až na potom, až uzavřeme tu obchodní stránku věci?“

„No dobře. Já akorát pořád nevím, v čem spočívá.“

„Ani tě nic nenapadá?“

„Má to něco společného s BioTechem?“

„Jistě. Všechno.“

„Co konkrétně?“

„To, na čem jsi dělal. Výsledky sekce speciálního výzkumu.“

„Ty víš, na čem jsem dělal?“

„Na výzkumu ukládání dat do mozku a následné možnosti jeho ovlivňování.“

„Na tom jsem poslední rok dělal?“

„Přesně na tom.“

„No a co dál?“

„Dohodli jsme se na pěti milionech dolarů.“

Tiše jsem hvízdal.

„Pět milionů dolarů za to, že vám dodám výsledky?“

„Přesně tak.“

Přemýšlel jsem o tom, jestli to může být pravda. Jestli jsem se vážně mohl nechat uplatit. Moc mi to nesesedělo. Jenomže pět milionů bylo pět milionů. A to k tomu nepočítám Sáru, která vypadala opravdu skvěle. Do prdele...

„V tom případě mě to strašně mrzí, ale budeme to muset zrušit.“

„Už to nejde zrušit, Gregu.“

„I kdybych to nakrásně slíbil, nebylo nikdy možné to zrealizovat. A musel jsem to už dopředu vědět. BioTech je tak

dokonale jištěný, že se to prostě nedá vynést ven. Takže jsem možná jenom blafoval.“

„Nemyslím si.“

„Já jo... Možná, že když jsi s tou nabídkou přišla, tak jsem na ni kývl. Možná jsi přišla s velkým výstřihem a hodně krátkou sukni.“

„Měla jsem kalhotový kostým v barvě lila a halenku zapnutou až ke krku.“

„Přesto jsem tě asi jenom chtěl dostat do postele.“

„Nešla bych, kdybych nevěřila, že to máš dobře vymyšlené.“

„Takže jsem tě...“

„Jo, dostal tam, kam jsi chtěl. A já dostala tvé ujištění, že do toho jdeš.“

mlčel jsem. Mrzelo mě to. Sára byla vážně hezká a strašně sympatická, a jestli jsem ji takhle podrazil, tak jsem prostě musel v tu chvíli ztratit hlavu. Není to můj styl. A určitě na sobě tenkrát nemohla mít nějaký lila kostýmek. Tipoval jsem spíš mokré tričko.

„V tom případě se omlouvám, ale od začátku to byl nesmysl. Kdyby místo tebe poslali chlapa, tak bych nikdy takovou kravinu neslíbil.“

„Gregu, ten vývoj byl tak daleko, že jste dokázali elektronická data převést a uložit v mozku.“

„Tomu věřím. Ale právě proto mi nejspíš těch posledních čtrnáct měsíců vymazali. Všechna data, která můj mozek za poslední rok přijal, aby měli jistotu, že to nevynesu ven v mozku. Nejsou tak blbí. Akorát nechápu, jak jsem mohl být tak blbý já, abych ti něco takového slíbil.“

Napila se kafe a postavila šálek zpátky na stůl. „Nikdy jsi nebyl blbý, Gregu. Jsi velmi inteligentní, a proto jsme si vybrali právě tebe.“

„Sáro, jakkoliv jsi mi sympatická, musím tě zklamat.“

Omlouvám se ti za všechno, omlouvám se ti za to, že jsem s tebou spal, protože jsem ti nakecal, že...“

„Ty nekecaš, Gregu. A já taky nejsem tak úplně blbá. Mám MIT.“

„Blahopřeji.“

„Podařilo se ti to, a když se dneska dohodneme, řekneš mi číslo účtu a zítra tam máš pět milionů dolarů.“

Nechápavě jsem se na ni zadíval. Sklonila se a podrbala Barnyho za ušima. Zavrtěl ocasem.

„Fakt ti nemůžu pomoci.“

„Ale můžeš. Je to tady... V Barnym,“ dodala.

„Cože...? To je úplně nesmysl.“

„Není to nesmysl. Jemu paměť nevy mazali, Gregu.“

„No a?“

„Uložil jsi to do jeho mozku.“

„Hmm... docela hezký nápad. Ale ani to by nefungovalo. Ani z jeho mozku by to nebylo možné dostat ven. Jsou přímo posedlí bezpečností. Pokaždé procházel se mnou rentgenem a ultrazvukem. Musel by mít v sobě převaděč dat s konektorem na připojení. A ten by výstupní skener odhalil.“

„Má ho. A skener ho neodhalil,“ prohlásila a přehodila si nohu přes nohu.

Pořád jsem to nechápal.

„Má ho v tom implantátu, Gregu. Ten se na monitoringu samozřejmě objevil. Ale už ne to, že uvnitř je převaděč dat. A já nepochybuji, že najdeš i ten konektor na připojení.“

Chvilku jsem na ni jen tak zíral a vůbec nebyl schopný vstřebať, co mi teď říká. Bylo to naprosto šílené.

„Barny, pojď sem,“ zavolal jsem na něj.

Líně vstal a odšoural se kolem stolku ke mně. Ten titanový implantát měl v pravé přední pauce. A jestli Sára nekecala, tak měl právě ve své psí hlavě pět milionů dolarů.

„Sedni,“ řekl jsem.

Posadil se naproti mně a hleděl těma svýma psíma očima do mých. Položil jsem si jeho packu na své koleno a prohmatal mu ji. Byl tam. Ukrytý v husté srsti v místě implantátu. Absolutně neodhalitelný mini USB, 16 pinů. Byl jsem vážně dobrej. Podíval jsem se na Sárku.

„A co jsi říkala, že necháme na potom, až uzavřeme tu obchodní stránku věci?“

30. 4. 2011

Porno



Ta holka mohla mít tak patnáct, možná sedmnáct, ale víc určitě ne. Krátké černé vlasy, velké hnědé oči. Ležela v úplně prázdném pokoji na zemi a byla roztažená na pěticípé hvězdě stlučené z nehoblovaných prken, ke kterým měla ruce i nohy přivázané drátem. Bylo naprosto zřetelně vidět, jak je ten drát utažený, protože byl zarytý hluboko v kůži a na některých místech zpod něj dokonce vytékala krev.

Kolem byly na podlaze rozmístěné hořící svíčky, které tvořily pravidelný kruh. Ta holka byla úplně nahá. Ústa přelepená balíkovou lepenkou a vytřeštěné oči. Na břicho měla vyrytý pentagram (nožem nebo skalpelem), jehož tvar nejspíš kopíroval konstrukci, k níž byla přidrátovaná. Taky z téhle kresby pomalu vytékala krev. Krk, hrud a břicho měla pokryté bílými nepravidelnými kapkami. Že by vosk? Ne, nebyl to vosk. V další chvíli se v pravém horním rohu záběru objevila mužská ruka svírající penis, ze kterého po několika dalších pohybech vytrysklo sperma a dopadlo na malá dívčí ňadra. Další penis se objevil nahoře a sperma stříkalo na vyděšený obličej. Zastavil jsem záznam a otočil se na Nelsona.

„Odkud to máte?“

„Bereš to, nebo to mám dát Rickovi?“

„Už jsi to někde zkoušel a...“

„Jak vidíš, je to speciální nabídka,“ přerušil mě Nelson, „hodně speciální.“

„To mi povídej. Jak je to jištěný?“

„Stoprocentně.“

„Vylámané zuby?“

Nelson přikývl. Otočil jsem se zase k monitoru a pustil záznam dál. Další dva penisy a další sperma. Stékalo jí do nosu a do očí.

„Beru to,“ řekl jsem.

V deset hodin večer lilo jako už půl roku ne. Průtrž. Doslova provazy deště, které kanály ani nestačily brát, takže se na silnici valily proudy vody skoro po kotníky. Přehodil jsem si sako přes hlavu a přeběhl na druhou stranu ulice, přičemž mě skoro sejmulo auto, jehož stěrače taky nestíhaly. Byl jsem promočenej až na kost.

Původně jsem chtěl počkat do zítřka, až se to šílenství uklidní, ale pak jsem si uvědomil, že mi to vlastně hraje do karet. Při těchhle běsech budou i pouliční bezpečnostní kamery úplně v hajzlu. Jestli na nich něco bude vidět, tak jenom abstraktní obrazce vzdáleně připomínající tekoucí vodu. A já rozhodně nepotřeboval, aby mě na Lafayette Street někdo viděl. Za ní už totiž bylo Chincoteague. Administrativně pořád ještě součást Baltimore, ale jinak víceméně odepsaná. Noční múra městské správy. Černá olejová skvrna na tom úžasném Baltimore, o které je v turistických průvodcích jediná zmínka: Vyhněte se jí.

Vzal jsem to poklusem po levém chodníku těsně u fasád domů, ale bylo to horší, než kdybych běžel středem ulice,

protože se na mě navíc valily ještě proudy vody ze střeš, které nestačily zachytit okapy (z nichž víc než polovina stejně chyběla). Připadal jsem si jako v zábavním aquaparku na atrakci „běh vodním světem hrůzy“. Po dvaceti metrech se mi podařilo schovat se v průjezdu. Krčilo se tam dalších šest lidí, evidentně těch z druhé strany. Jeden měl dokonce ustláno ve velké kartonové krabici. Další si hlídal nákupní koš, kde měl poslední kontejnerové úlovky z výpravy do civilizovaného světa. Další nadobro ztracenou existenci představovala asi padesátiletá šedovlasá žena v dlouhém flekatém kabátu. Stála u vyvrácených dveří a na špagátech měla uvázané tři psy, kteří mě pozorovali ne zrovna příjemnými pohledy doprovázenými vyceněnými tesáky. Podařilo se mi projít průjezdem, aniž by na mě někdo skočil a aniž by mi psi prokousli hrdlo. V kapse jsem měl glocka a přemýšlel o tom, jestli není nejvyšší čas ho odjistit.

Vyšel jsem na druhé straně průjezdu na ulici. Bezútěšný prostor bez veřejného osvětlení (všechny lampy rozbité) a bez průmyslových kamer (všechny rozstřílené už někdy před deseti lety). A nebyl tu ani neonový nápis: *Chincoteague vás vítá.*

Dole ve vchodu postávaly dvě gorily, ale ty už mě znaly.

„Je u sebe?“ zavrčel jsem jenom.

„Trochu vlhko na noční vycházku, ne?“ zeptal se mohutný černocho, z kterého zářily jen zuby a bělma očí.

„Nemám čas na společenskou konverzaci, sakra.“

„Jo, je u sebe. Už asi sto let.“

Vystoupal jsem po špinavých vyšlapaných schodech tři patra a zanechával při tom za sebou mokrou stopu jako vodnatý slimák. Zaklepal jsem jen tak pro formu a bez čekání na odezvu vešel dovnitř. Musel jsem se protáhnout malou předsíňkou

zaskládanou harampádím skoro až ke stropu, mezi nímž byla jen úzká ulička vedoucí dál do bytu.

Marion seděla ve svém hlubokém starodávném křesle v obýváku zařízeném nábytkem ve stylu od patnáctého do devatenáctého století a sledovala velkou plazmu, která tu působila, jako by právě přistála z Marsu. Uviděla mě, zaklonila hlavu a vyfoukla mým směrem proužek modrého cigaretového dýmu. Sedmdesátiletá bělovlasá bába kořenářka, chincoteagueská lékařská pohotovost.

„Sis asi zapomněl deštník, ne?“ ozval se její nepřirozeně skřípavý hlas.

„Vypadá to tak.“

„Ten koberec je pravej peršan. Taky jsi mohl počkat deset minut na chodbě, až to z tebe steče.“

„Omlouvám se, ale spěchá to.“

„V Chincu nikdy nic nespěchá.“

„Potřebuju léky,“ řekl jsem a položil jí na stolek vedle křesla dvě stodolarové bankovky.

„Jaký konkrétně?“

„Kolega se zmiňoval o metamfetaminu.“

„Vybírávej kolega,“ zaskřípalo z křesla.

„Předpokládám, že ve vaší lékárně něco takového najdete.“

„Mám jenom tablety.“

„Je v tom nějaký zásadní rozdíl?“

„Podle toho, jak kolega spěchá. Po injekci se účinek dostavuje skoro okamžitě. U prášku na šňupání to trvá pět až deset minut.“

„A tablety?“

„Nejdřív po hodině,“ řekla a ztěžka se zvedla z křesla.

Na sobě měla dlouhý župan připomínající spíš koberec, který se svým vzorem ani moc nelišil od toho, na němž jsem stál.

„Beru i ty tablety.“

„Za dvě stě babek?“

„Třeba.“

Rony bydlel v továrně Belcamo. Teda kdysi to byla továrna, dneska už zůstal jenom ten barák, částečně zdevastovaný, ovšem rozhodně ne nadobro opuštěný. Stalo se z něj útočiště přibližně stovky lidí, převážně těch mladších. Tenhle barák nebyl pro starý.

Což mi dali najevo dva potetovaní teenageři hned u vstupu.

„Hele, fotřík jde hledat svoji dceru,“ prohodil jeden z nich a odhodil vajgla obloučkem za sebe.

Je fakt, že mých čtyřicet a sako s klopami nebylo nejlepší vstupenkou do tohoto světa.

„Nějak nám navlhnul, fotřík,“ přidal se druhý a zahradil mi vstup dovnitř.

„Dejte si pohov, kluci, jsem lékař a jdu za pacientem.“

„A kde máš kufřík, doctore? A když už sme u toho, nemáš s sebou nějaký morfium?“

Zaváhal jsem. Mohl jsem klidně vytáhnout glocka a zamávat s ním těm debilům před ksichtem, ale nechtělo se mi zbytečně upoutávat pozornost. Chtěl jsem jen vyřídít to, co potřebuji, a zmizet.

„Ukaž kapsy, vole.“

Vytáhl jsem ruce z kapes a upustil na zem zapalovač. Oba se podívali, co mi spadlo. Laciný trik, ale na tyhle naivky fungoval. Moje pravačka vystřelila a zasáhla toho, který byl blíž, přesně na čelist. Cítil jsem, jak mu křupla kost, a kluk padal dozadu na záda. Druhý ani nestačil zareagovat a už měl moji levou botu ve svém rozkroku. Okamžitě se předklonil bolestí, což byl znovu signál pro moji pravačku, která ho úderem zespodu na bradu taky poslala na záda. Ani jeden nevypadal, že by se mu chtělo vstávat.

Překročil jsem je a vešel do haly. Ze stropních příhradových nosníků zlověstně visely dva háky, jinak byla prázdná. Ocelové schodiště vedlo podél pravé stěny nahoru, odkud byl vchod do vedlejší administrativní části, ve které bydlel Rony.

V polovině schodiště mě minula asi dvacetiletá holka se skelným pohledem upřeným někam do nekonečných dálek. Měla na sobě potřhané tričko s olympijskými kruhy a v koutku úst jointa. Cítil jsem jenom tu trávu, žádný parfém, pokud jsem za parfém nechtěl považovat týdenní pot.

Ronyho bejvák byla místnost bez oken, v které byl jenom velký stůl, dvě židle, na zemi čtyři flekaté matrace, plus dvě holky (jedna z nich Číňanka) a Rony. Holky by možná za dva roky mohly dosáhnout plnoletosti. Rony jí dosáhl před čtyřmi. Seděl tam mezi nimi jenom v trenýrkách a s cigaretou v ruce. Měl dlouhé rovné mastné vlasy, malé oči blízko u sebe a zploštělý nos. Číňanka měla vlasy černé, taky rovné, a nad pravým řádkem vytetovaného draka (nejspíš čínského). Ta druhá byla bez vlasů (buď chemoterapie, nebo nová módní vlna) a skoro bez řader. Obě byly jenom v kalhotkách. Na stole kromě klávesnice stály dva monitory, tři počítače a čtyři plné popelníky. A to všechno mezi spoustou nepřehledných kabelů.

„Do prdele, můj anděl strážný,“ hlesl Rony ironicky, když mě spatřil ve dveřích.

Zavřel jsem za sebou, vytáhl z kapsy dvě krabičky metamfetaminu a hodil mu je. Sáhl po jedné z nich, prohlédl ji, potom uznale mlaskl a zeptal se: „Zase vám spadla síť?“

„Nám zatím ne, ale někomu asi brzo spadne.“

„Hm... to je docela slušný honorář. Nebo pracovní pomůcka?“

„Obojí. Ještě k tomu patří tohle,“ řekl jsem a hodil mu flešku. „Je tam odkaz,“ dodal jsem.

„A co s ním? Zničit?“

„Ne, zjistit.“

„Jak to spěchá?“

„Asi hodně, když jsem ti k tomu přinesl léky na zvýšení mozkové aktivity.“

„A cílová prémie?“

„Tu už jsi dostal,“ řekl jsem a podíval se na obě vystrašené holky vedle něj.

Do kanceláře jsem dorazil něco po půl osmé. Titanovo-skleněná struktura mě pozřela jako sto šedesát dalších nešťastníků, když je předtím dostatečně zrentgenovala, oskenovala a chemicky analyzovala a všechny informace z těchto čidel porovnávala s databází uloženou pro jistotu o stovky kilometrů dál. V šestém podlaží se nacházelo šest pracovišť oddělených ovšem pouze skleněnými příčkami (z tvrzeného neprůstředného skla), takže jste si tu opravdu připadali jako ve skleněném krystalu – zvláště když se v těch stěnách odrážely desítky svítících monitorů. Hotový Matrix.

Ještě jsem ani nestačil dosednout na svoji židli, když mi Kate Shansonová (třicítka s kaštanovými vlasy a smaragdovými očima) oznámila, že vypadám jako po hodně bouřlivém mejdanu.

„Díky,“ řekl jsem a mohutně kýchl.

Vážně mi to dalo včera zabrat. Vytáhl jsem papírový kapesník a vysmrkal se.

„Předpokládám, že jsi v tom včerejším lijavci pořádal zahradní párty.“

„Jasně že jo. S úžasným vyvrcholením. Už jsi to někdy dělala na trávě v přívalovém dešti?“

Zavrtěla hlavou.

„A jak se tak na tebe dívám, ani jsem o nic nepřišla.“

„Chyba, kočička. Je to přímo meditativní zážitek a...“

Ale nedořekl jsem, protože jsem znova kýchl. U mého stolu se objevil Nelson Lowry, šéf oddělení.

„Nechceš si jít radši domů lehnout?“

„To je dobrý, to vstřebám. Kate mi udělá horký čaj.“

„Tady máš všechno, co jsme zatím zjistili o tom Stimaxu,“ řekl a položil mi na stůl tenké desky.

„O jakým Stimaxu?“

„To včerejší video. Bylo vloženo Stimaxem.“

„Jo, jasně. Už jsem v obraze.“

„Bylo to sejmuto HDD kamerou Sony HXR-MC3000 – poloprofesionální záležitost s ultrakompaktním formátem. Snímač CMOS Exmor, objektiv s ohniskovou vzdáleností 29,8 mm, rozlišení 5,2 megapixelů.“

„Hezký... A dál?“

„Dál nic. Beznaděj. Stimax se nedá vystopovat.“

„OK. Už se stopuje.“

„Externista?“

Přikývl jsem.

„Doufám, že ne Lowino.“

„Jsou to přece vylámané zuby, ne? A jestli si na tom všichni tady vylámali zuby, Rony ho najde.“

Nelson si přitáhl židli od vedlejšího stolu a posadil se naproti mně.

„Chrissi, nedělej si prdel.“

„Nedělám.“

„Víš, že ten hacker je hledaný po celých Státech. A...“

„S tím běž do prdele, Nelson. Ty jsi to video viděl. Ta holka snad ještě žije. Aspoň doufám. Ale další podobný zvrácený rituál by už přežít nemusela. Musíme je najít. A jestli je nenajde ani specializované oddělení počítačové kriminality FBI, tak prostě musíme sáhnout k nestandardním řešením.“

Nelson si nešťastně prohrábl vlasy.

„Neposílal jsi mu to e-mailem, že ne?“

„Panebože, jsem snad blázen? Kluci od nás by byli první, kdo by to zachytil. Buď v klidu, navštívil jsem ho osobně,“ řekl jsem a znova kýchl.

„On je někde tady blízko?“

„Blíž, než si myslíš. Ale nechtěj vědět kde. Kdyby k něčemu došlo, stačí, když vyrazí jenom mě. Beru to na sebe. Co máte dál?“

„Projeli jsme databázi všech pohřešovaných dívek od nás i z Kanady. Negativní.“

„Nemusí být odsud.“

„Jasně že ne. Na výsledky z Evropy čekáme. Měly by přijít dnes dopoledne.“

„Dobře. Hodte mi to do konferenční místnosti na největší plazmu.“

Seděl jsem s nohama na stole, vedle sebe hrnek s horkým čajem, v ruce camelku a před sebou přes celou stěnu velkoplošnou plazmovou obrazovku s videem staženým z netu. Byli čtyři, v dlouhých kápích až po zem. Kdyby byly bílé, řekl bych Ku-klux-klan. Jenže tyhle byly zelené. Že by nějaká nová alternativní odnož Greenpeace?

Holka už byla přidrátovaná na dřevěném pentagramu a měla zalepená ústa, ale pořád ještě byla oblečená. Žluté tričko a rifle. Ti čtyři stáli nad ní a s rukama sepjatými před sebou drmolili nějaké formule, kterým nebylo rozumět. A muselo jich tam být pět, protože to nebyl nehybný záběr ze stativu, ale někdo tu kameru držel v ruce a motal se tam s ní. První chyba. Dokážeme tak z těch záběrů přesně naskenovat celý pokoj a virtuálně ho vymodelovat.

Po pěti minutách jeden z nich poklekl a začal nůžkami

stříhat oblečení na přidrátované dívce. Kameraman si vychutnával detailní záběry na její vyděšený obličej a pak taky na nůžky rozstříhávající podprsenku mezi ňadry. Znovu záběr na vyděšené oči a potom na cloumající zápěstí, do kterého se zařezával drát. Pak detail stříhání kalhotek mezi stehny. Žhave- ní velkého hřebíku nad svíčkou. Držel ho v kleštích, zatímco další chlap si stoupl nad nahou vyděšenou oběť, dírou v kápi vytáhl penis a vymočil se jí na břicho. Ten s rozžhaveným hřebíkem si klekl nad ní a začal do mokré bílé kůže vyrývat krvavý pentagram.

Típnul jsem cigáro a přesunul záznam zpátky. Byl jsem příliš fascinovaný tou morbidní scénou, než abych si všimal všech detailů mimo ni, které by nás mohly dovést na jejich stopu. A zrovna teď jsem měl pocit, že jsem přehlédl něco důležitého. Pustil jsem záznam znovu. To okno. No jasně. Záběr na čtyři drmolící postavy nad pentagramem s obětí a za nimi okno. Výšková budova, nejspíš administrativní, a na ní reklama. Zastavil jsem to. BETRONICS.

A mám vás, vy debilové.

Vrátil jsem se do kanceláře, sedl k počítači a našel si číslo na centrálu Betronics. Měli ji ve Washingtonu. Vytočil jsem číslo a automaticky s tím se někde v naší ústředně aktivoval záznam hovoru.

„Betronics Comp. Čím vám mohu posloužit?“ ozval se ženský medový hlas.

„Chris Lawrence, baltimorská pobočka FBI. Potřebuji spojit někoho, kdo u vás zadává reklamu vaší firmy.“

„To bude asi oddělení pro styk s veřejností, ne?“

„Co já vím, jak to tam máte zařízený?“

„Zkusím vás přepojit na paní Chandlerovou, ta vám k tomu snad řekne víc.“

„To budete hodná.“

V telefonu se ozvala jakási nicneříkající hudba a poté další ženský hlas: „Jill Chandlerová, styk. Co byste si přál?“

„Styk,“ řekl jsem automaticky.

„Prosím?“

„To byl vtip... Tady Lawrence, FBI Baltimore, což vtip není. Potřebuji od vás seznam objektů, na kterých máte umístěnou reklamu.“

„Prosím?“

„Slyšela jste dobře. Baráky s vašimi reklamami.“

„No to já ale nevím...“

„Tak mi sakra spojte někoho, kdo to ví.“

„Máme nějaký průser?“

„Zatím ne, když budete dost rychlá.“

„Nikdo u nás neví, kde všude máme reklamy. O to se nám stará reklamní agentura.“

„V tom případě mi dejte kontakt na někoho v té agentuře, kdo o tom bude něco vědět.“

„Myslíte pana Corwicka?“

„Pokud má na starost vaši firmu, tak ano.“

„Je to HB Partners. Pošlu vám to e-mailem.“

„Nepošlete. Řeknete mi to teď hned.“

„A mohu vědět, oč jde? Pokud chystáte něco proti Betronics, měla bych být první, kdo o tom bude vědět.“

„Jestli hned nedostanu to číslo, budete první, která odtamtud vyletí, to mi věřte.“

„Moment... Nemusíte být hned tak vztahovačný.“

Trvalo to asi půl minuty, než vážená paní pro styk našla číslo na Corwicka z HB Partners.

Zvedl to až na osmé zazvonění.

„Můžete zavolat za hodinu? Mám teď...“

„Nemůžu zavolat za hodinu, ať máte cokoliv. Tady Chriss Lawrence, FBI Baltimore. Potřebuji seznam všech objektů, na které jste umístili reklamu Betronics.“

„Sedím v autě, jedu na ministerstvo dopravy a...“

„Je mi jedno, kam jedete. Zastavte, spojte se s vaší firmou a ať mi tam někdo od vás okamžitě pošle e-mail s tím seznamem.“

„Myslíte všechny venkovní reklamy?“

„Billboardy mě nezajímají. Zajímají mě objekty. Hlavně výškové.“

„Myslíte tady ve Washingtonu?“

„Ne... Myslím v celých Státech. Vlastně na celém světě. Africké kmeny a Eskymáky můžete vynechat.“

„Neinzerují v Africe ani v Antarktidě.“

„Nadiktuju vám e-mail a chci to tady mít do deseti minut. Nashle.“

Ukončil jsem hovor.

„Nějaká stopa?“ zeptala se Kate.

„Možná. Na jednom záběru je za oknem vidět výšková budova s reklamou Betronicsu. Díky tomu bychom mohli zjistit, kde to točili.“

„Mluvíš o tom Stimaxu?“

„Jo. Vidělas to?“

„Ne. A Nelson mi to ani nedoporučoval.“

„Udělal dobře. Prosím tě, zadej někomu u vás na analyticky, ať projdou naši databázi všech náboženských i nenáboženských sekt a mrknou se, jestli u některé není údaj o tom, že používají zelené mundúry.“

„Jaké mundúry?“

„Kápi až po zem. Špičaté kukly s průzory pro oči. Něco jako Ku-klux-klan, akorát mají navíc vpředu ještě díru na ptáka.“

„Jakouže díru?“

„Prostě na penis.“

Mail od HB Partners přišel za čtrnáct minut. Sto dvanáct ve Spojených státech a Kanadě, čtyřicet jedna v Evropě. Celkem sto padesát tři budov s reklamou Betronics. Dostal jsem, co jsem chtěl, a teď mi začínalo docházet, že je mi to k ničemu. Potřebuju fotografie. Vytočil jsem znovu Corwickovo číslo.

„Neříkejte, že vám to ještě neposlali,“ ozvalo se v telefonu.

„Poslali. Ale je mi to k hovnu. Potřebuju fotky těch budov.“

„Jste se asi zbláznil, ne? Kde bych je asi tak vzal?“

„Vy si to nefotíte?“

„A k čemu?“

„Myslel jsem třeba jako důkaz pro Betronics, že tam tu reklamu opravdu mají.“

„Ne, to neděláme. Důvěřujeme si. A teď mě už vážně omluvte. Mám jednání na ministerstvu dopravy.“

„Tak vám děkuju.“

Hodil jsem mobil na stůl. Má počáteční euforie začala velmi rychle vyprchávat. Objekt všech sto padesát tři budov by mi trvalo možná rok, jestli ne víc. Pak mě napadlo, že by ten barák ale sakra mohli poznat v HB Partners. Jestli tu reklamu zrealizovali, tak musí být někdo, kdo si na ten barák vzpomene. Někdo, kdo ho vybral, kdo s jeho majitelem uzavíral smlouvu a kdo se kolem toho motal.

No jasně.

Otočil jsem se k počítači a našel na záznamu Stimaxe to okno. Pak jsem ho ve Photoshopu vypreparoval a odeslal na e-mail, ze kterého mi přišel seznam. S žádostí, že potřebuji lokalizovat tu budovu. Pro jistotu jsem se rozhodl zavolat i Corwickovi. Co že říkal? Jednání na ministerstvu dopravy? Zadal jsem jeho číslo do naší lokalizační vyhledávací sítě a odkliknul

to. Trvalo to deset vteřin. Ministerstvo dopravy odjakživa sídlilo na Jefferson Street. Jenže milý Corwick (nebo aspoň jeho mobil) byl v tuto chvíli o patnáct kilometrů vedle, na Potomac Park. Konkrétně mi vyhledávač označil penzion Bacroft. Zavolal jsem mu. Zvedl to až po minutě.

„Už jsem vám sakra říkal, že...“

„Zklidněte se. Poslal jsem vám fotku tý budovy s reklamou. Potřebuju zjistit, co je to za objekt a kde přesně leží. A pozdravujte ode mě tu slečnu.“

„Kterou?“ vyhrklo z něj.

„Tu, co teď leží vedle vás v posteli v penzionu Bacroft. A pochybuj, že je ze sekretariátu ministerstva dopravy.“

Ukončil jsem hovor a natáhl si nohy.

Zbytek dne nestál za nic. Pustil jsem si celý záznam Stimaxe ještě dvakrát. Trval dvaadvacet minut a několikrát se mi při něm zvedl žaludek. Žádné další vodítko kromě reklamy Betronics za oknem jsem tam ale nenašel. Na mužských rukou svírajících nůžky, nože, hřebíky a dráty nebylo žádné tetování ani zvláštní znamení. A databázi penisů FBI zatím bohužel nedisponuje. Byl jsem z toho otrávený.

Corwick se mi ozval až o půl šesté večer.

„Už jsem vám chtěl volat, sakra.“

„Nechal jste mě sledovat?“

„Co to blábolíte?“

„No, ten penzion Bacroft.“

„Jděte se bodnout. Je mi ukradené, kde jednáte s personálem ministerstva. Potřebuju ten barák. Zjistil jste to?“

„Doufám, že to s tím penzionem si necháte pro sebe.“

Chtěl jsem mu praštit s telefonem a udělat mu pořádný průšvih, ale ta reklama Betronicsu měla větší prioritu.

„Pokud nebudu do minuty vědět polohu toho objektu, tak si pište, že váš zaměstnavatel dostane podrobný itinerář vašeho dnešního pohybu – od rána až doteď. Minutu po minutě.“

„Ozvala se mi naše pobočka v Illinois. Poznali ho.“

„Skvělé... Pokračujte.“

„Je to v Chicagu, budova MTK Towers na Hubbard Street.“

„Jsou si jistí?“

„Stoprocentně. Ten člověk, co to zařizoval...“

„Díky,“ přerušil jsem ho a típnul to.

Přisunul jsem si klávesnici a navolil naši chicagskou pobočku. Pak jsem si dal mobil k uchu.

„Tady Lawrence, Baltimore. Mám k vám prosbu. Pošlete někoho na Hubbard Street, ať mi tam nafotí budovu MTK Towers. Ze všech stran. Hlavně z té, na které je umístěná reklama Betronics.“

„Jak to spěchá?“

„Hodně. Nejlip ještě dnes. A ať taky ten, koho tam pošlete, nafotí i okolní budovy. Zase hlavně na straně té reklamy.“

„Stačí vám jenom pár fotek, nebo z toho budete sestavovat virtuální model?“

„Ať to udělá i pro model.“

„Pošleme to e-mailem.“

„Jasně, díky.“

Chincoteague nedisponuje žádnou městskou hromadnou dopravou. Poslední vlak metra sem dorazil někdy před pěti lety a poté, co se šest souprav už nikdy nevrátilo (místní je přeměnili na improvizovaná obydlí), byly tunely do téhle čtvrti nadobro uzavřeny.

Autem se dalo dostat jen do prvních pár ulic, protože ty další byly zatarasené nejen odpadky, ale taky nábytkem vyházeným

z okolních domů a vraky aut postavenými napříč ulicemi, což mělo jeden jediný účel – znemožnit pohyb motorizovaných policejních hlídek. Moje průkazka FBI tady měla stejnou váhu jako průkazka do knihovny a bylo jistější ji raději s sebou nemít. Na rozdíl od glocka, který byl naštěstí pořád průkazný úplně všude.

Klepnul jsem na Ronyho dveře a vešel bez vyzvání. Ani tentokrát nebyl sám. Jeho čínská kočička a baltimorské kuřátko byly ovšem dnes nahrazeny mohutným černochem. Měl něco kolem dvou metrů a vážil třikrát víc než obě ty holky dohromady. Seděli u stolu naproti sobě, Rony zase jenom v trenýrkách a vyděšený, černochoch v kostkované košili a s rukama na stole. Vypadaly jako tlapy King Konga. Ta pravá svírala velký řeznický nůž. Pochopil jsem, že nejde o žádného pojišťováka, ani strýčka ze vzdáleného příbuzenstva.

„Vypadni,“ zavrčel na mě černochoch.

Vážně by mohl dabovat King Konga.

„Špatně slyšíš?“ zavrčel podruhé, když jsem nereagoval.

„Vypadni ty, mám tu nějaký obchodní jednání,“ řekl jsem konečně a zavřel za sebou.

Černochoch se postavil s nožem v ruce. King Kong. A nemusel ho jenom dabovat, mohl ho klidně i hrát.

„Cos to řekl, ty čuráku?“ zařval na mě.

Nechtěl jsem to zbytečně prodlužovat. Nemínil jsem tu trávit svůj drahocenný čas bezpředmětnými diskusemi. Vytáhl jsem z kapsy glocka a namířil mu ho doprostřed obrovitého čela. Mírně se zkrabatilo a Ronyho vyděšené oči se vyděsily ještě víc.

„Vypadni,“ zopakoval jsem.

Jeho mozek byl asi daleko menší, než by odpovídalo hlavě. Nechápavě na mě zíral.

„Tak už do prdele vypadni,“ zopakoval jsem znova.

Černá opice se podívala na Ronyho, jako by od něj čekala

radu nebo aspoň ujištění, že vidí to, co ona. Pak stočila pohled zpátky na mě, přesněji na glock v mé ruce.

„Dobrá,“ řekl konečně. „Teď vypadnu. Ale až vypadneš ty, tak já se vrátím a...“

„Nevrátíš se,“ přerušil jsem ho, „leďa že bys dokázal chodit s kulkou v hlavě.“

Pořád nic nechápal. Měl opravdu dlouhé vedení. Jako King Kong.

„A co mý prachy?“ zeptal se, teď už míní bojovně.

„Výběřčí výpalného?“

„Hovno výpalné. Mladej tady měl dvě kočičky a má jenom na jednu.“

„Kolik to dělá?“

„Deset.“

Vytáhl jsem z kapsy desetidolarovou bankovku a hodil ji před něj na stůl. Hrábl po ní svou lidoopí tlapou. Zakřenil se, zastrčil nůž za opasek a prošel kolem mě ven. Když se za ním zavřely dveře, posadil jsem se naproti Ronymu.

„Co blbneš?“ zeptal jsem se.

„Neblbnu... Ale ta jedna nechtěla jít sama. Tvrdila, že jsou nerozlučný kamarádky.“

„Tak to máš štěstí, že ti sem nedotáhla všechny svoje spolužačky. Máš pro mě Stimaxe?“

Zavrtěl hlavou.

„Tak to běž do prdele. Asi se budu muset pro tu gorilu vrátit.“

„Je to nevystopovatelný zdroj.“

„To vím taky, ty vole, když si na něm vylámalo zuby naše analytické. Proto jsem vážil cestu tady do toho panoptika, abys mi to zjistil ty. Zatím jsem si odsud odnesl jenom chřipku. Tak s tím začni něco dělat.“

„Nejde to,“ řekl znovu Rony a zapálil si jointa. „Je to hnaný

přes spousty proxy serverů. Několikrát to oběhlo zeměkouli a pak to šlo ještě přes čtyři satelity. Brownův pohyb. A za tím ještě speciální zametač stop. Kmitalo to na síti mezi jednotlivými počítači možná čtyři hodiny, než se to usadilo na té stránce.“

„Takže je lepší než ty.“

„Není lepší,“ prohlásil uraženě Rony. „Ale asi tak stejně dobrý.“

„Takže už nejsi hvězda, už ti ty drogy nadobro sežraly mozek. Máš na něm pavučiny nebo plíseň?“

„Ale hovno, kurva... hovno pavučiny. Je prostě dobrej... A už z principu... z úcty k němu...“

Naklonil jsem se nad stůl.

„Já ti na principy a na nějakou zasranou úctu seru. Viděl jsi to video? Ta holka možná nepřežila. A jestli jo, tak další podobně zvrácený rituál nepřežije určitě.“

„Nemá s tím nic společného.“

„Kdo?“

„Ten, kdo to tam umístil.“

„Na toho já taky seru. Mně jde jenom o to, abych se dostal k těm čtyřem nebo pěti, kteří byli v místnosti. Kterí to očili.“

Rony dlouze potáhl z jointu.

„Už jen z čisté kolegiality vám nemůžu pomoci.“

„Nemel kraviny. Řekni rovnou, že na něj nemáš, že jsi tady v těch sračkách změkl a že už jsi nadobro odvařený.“

„Raven 800,“ vyštěkl.

Hodil jsem si nohy na stůl a opřel se do židle.

„No vida, možná zase nejsi taková odvařená sračka. Takže jsi ho fakt vystopoval?“

„Nevystopoval. Je to geniální mozek, nejde ho vystopovat. Ale poznal jsem jeho rukopis.“

„Jaký rukopis?“

„Každý dobrý hacker – myslím tím první ligu – má svůj určitý rukopis. Zavedená schémata, postupy, strukturu jednotlivých kroků, strategii. A tohle je sto procentně Raven 800.“

„No skvělé. Ale tohle na řidičáku určitě nemá. Potřebuju jeho jméno a bydliště.“

„Nejsem matrika... a ani kurva.“

„Hele, Rony... něco za něco. To, že jsi tady a můžeš šukat čínský školačky, je jenom díky mojí benevolenci. Jenomže ta není nekonečná. Mohl jsi taky hnít ve federálním vězení. To za prvé. A za druhé, jak jsi správně řekl, já vím, že on s tím videem má společného jenom to, že ho pověsil na síť. A je mi fakt úplně ukradený. Já s ním jenom potřebuju mluvit a zeptat se ho, kde to vzal. Můžu s ním udělat stejnou dohodu jako s tebou. On pomůže mně a já ho nechám na pokoji. A ty víš, že já své slovo držím.“

„A bude ještě nějaké metamfetamin?“

O půl jedenácté večer jsem zavolal do Denveru na naši coloradskou pobočku.

„Dobrý večer, tady Lawrence z Baltimore. Potřebuji, abyste zadrželi Nigela Stephensona, bydliště Denver. Víc nevím. Věk asi dvaadvacet, před čtyřmi lety absolvoval Hookerovu střední. Běloch.“

„OK. Jaké máme použít obvinění?“

„To je jedno, něco si vymyslete. Je to hacker, tak třeba neoprávněný průnik do nějaké federální instituce. Zítra tam přijetím a vyslechnu ho.“

„Rozumím. Ale pošlete nám e-mailem aspoň něco. Ať tu pak z toho nějaký debil neudělá průser.“

„Vy tam máte taky debily?“

„Jo.“

„Dobře, za deset minut to tam máte. Abychom si teda úplně nevymýšleli, naformuluju to jako spoluúčast při znásilnění.“

„To jako fakt?“

„Záleží na tom?“

„No... znásilnění tady nemáme moc rádi. Já jenom... aby ho ti naši lidi rovnou neodbouchli, až pro něj pojedou.“

„Do prdele, na to ať zapomenou. Já ho potřebuju vyslechnout. Řekněte jim, že on se toho osobně neúčastnil, ale nejspíš ví, kdo to byl. Svědek, jasný?“

„Jo, jasný. Je nebezpečný?“

„Hacker...? Jo. Upozorněte je, že by se mohl bránit klávesnicí, popřípadě roztočenou myší.“

Ukončil jsem hovor, přitáhl si klávesnici a začal psát e-mail pro Denver.

Kate mi hned ráno (teda bylo už deset) sdělila, že žádnou sekту, která by používala kukluxklanské zelené mundúry s otvorem na penis v databázi nemáme. Myslel jsem si to, ale chtěl jsem mít jistotu. No dobře. Udělal jsem si kafe a chtěl zavolat do Denveru, jak dopadli se Stephensonem, ale ještě než jsem stačil navolit číslo, naskočila mi e-mailová pošta a zpráva od nich byla na prvním místě. Nigel Stephenson byl zadržen večera o půl dvanácté v noci. Nekladl žádný odpor. Očekávají další instrukce. Tak jo. Aspoň jedna dobrá zpráva. Zavolał jsem znovu Kate Shansonové.

„Došly ty fotky z Chicaga?“

„Jo. Kluci už na tom dole dělají.“

„Mají už virtuální model protějších budov?“

„Akorát problém.“

„Cože?“

„Že mají akorát problém.“

„Jaký problém?“

„Takový, jaký si nedovedou vysvětlit. Buď prý si z nás naši kolegové v Chicagu vystřelili, nebo...“

„Nebo co?“

„Nebo jsou úplně blbí.“

„V čem je ten problém?“

„Já nevím. Nerozumím tomu. Ale moří se s tím už dvě hodiny a nejsou to schopní dát dohromady.“

„Do prdele.“

Kafe jsem se ani nedotkl a vyrazil k výtahu.

„Nedokážeme to vymodelovat,“ řekl Waren Niedenthal, když jsem si stoupl za jeho záda a hleděl na monitor.

„Jak to?“

„Prostě něco nesouhlasí a já nedokážu přijít na to, co. Podle toho videa od Stimaxe je protější dům s reklamou Betronics vzdálený nějakých dvaadvacet až pětadvacet metrů. To dokážeme určit docela přesně, protože kamera se pohybuje, takže ho máme z více úhlů. Jenomže v reálu na téhle přímce máme nejbližší dům, který by měl požadovanou výšku, sto dvanáct metrů daleko.“

„To není možné.“

„To si říkám taky. A nejhorší je, že pro to nemám vysvětlení. V podstatě ta místnost, ve které to bylo natočené, neexistuje.“

„To je kravina. Jedině že by v tom byla nějaká montáž a dodatečné úpravy.“

„Co jako?“

„No, v celém tom záznamu. Zjistili, že tam mají v záběru okno, takže potom vyretušovali to, co bylo za ním, a vpreparovali tam objekt s Betronicsem.“

„To nás napadlo jako první. Podrobili jsme video analýze, a jestli něco víme stoprocentně, tak je to skutečnost, že

o žádnou montáž nejde. Je to autentické, nic retušováno nebylo. Ten objekt za tím oknem opravdu je, akorát že žádné takové okno neexistuje.“

Přitáhl jsem si židli a posadil se vedle něj.

„Zkoušeli jste namodelovat, kde by ten barák měl stát, aby záběr z té místnosti byl...“

„Samozřejmě,“ přerušil mě Waren a na monitoru naskočil satelitní snímek. Zvětšil ho.

„Tady, jak je ten žlutý obdélník,“ řekl a ukázal propisovačkou na monitor.

„A co tam je ve skutečnosti?“

„Staveniště.“

„Aha... sakra... takže tam ten barák stál třeba před rokem a oni ho zbourali.“

„Nestál tam před rokem,“ řekl Waren.

„Jsi si jistý?“

„Stoprocentně. To už jsme si zjišťovali, jelikož nás napadlo totéž. Nestál tam ani před pěti lety, ani před dvaceti. Poslední dům tam byl v roce 1962. Nebyl ale tak vysoký, aby z něj šel natočit ten záběr. A navíc v těch letech ještě nebyla k dispozici technika, kterou to video pořídili.“

„Takže z toho teda nakonec vyplývá co?“

„Nevím,“ pokrčil rameny Waren. „Vždyť ti říkám, že si s tím nevíme rady. Někde je chyba, ale nevíme kde.“

Zapřel jsem se do židle, dal ruce za hlavu a hleděl na monitor.

„A co že to tam teď je?“ zeptal jsem se ještě jednou.

„Staveniště.“

„Aha... takže ten barák s místností, kde to natočili, teprve postaví.“

„Prosím?“

„Aspoň tak tomu rozumím podle toho, co jsi mi doteď řekl.“

To znamená, že je třeba najít investora a vyžádat si od něj kompletní projekt. Potom to narvi do počítače a udělej model.“

Waren se zarazil.

„Počkej... To myslíš vážně?“

„Jen tak pro jistotu. Jestli bude mít aspoň odpovídající výšku.“

„Chrissi... seš v pořádku?“

Vstal jsem.

„Jestli máš lepší nápad, dej mi vědět. Ale ještě dneska tu chci mít od vás nějaký závěr. Jednoznačný. Neberu žádné: *nevíme, co s tím*. Máte k tomu sakra všechno. Video, okno, budovu za ním, fotky všech okolních objektů, satelitní snímky. Tak si k tomu vyžádejte ještě projekt. Nic jiného ti poradit neumím.“

V devět večer jsem byl v Denveru. Bez nálady a rozlámaný z několikahodinového letu. Samozřejmě tam ze mě byli všichni odvázaní, ale to mi bylo jedno. Nigel Stephenson seděl v cele předběžného zadržení. Čtyřiadvacetiletý kluk s dlouhými hnědými vlasy, vzadu staženými do culíku, a malými kulatými brýlemi na děsně nevinném obličejí. Typ mamincin mazánek. Plachost z něj přímo sálala. Posadil jsem se naproti němu ke stolu, otevřel víko notebooku a otočil ho směrem k němu. Nechal jsem to běžet asi minutu. Dost na to, aby to poznal. Neříkal nic, jenom zmateně zíral. Zaklapl jsem víko.

„Takže dohoda zní následovně. Nejde mi o tebe, jde mi o ty lidi v zelených hadrech na záznamu. Chci jména nebo informaci, kde bych je našel.“

Sundal si brýle a začal si je čistit cípem trička. Jasný úkon na získání času.

„A dopředu tě upozorňuju, že nemám čas. Spěchá to. Buď to z tebe během pěti minut dostanu, nebo ti zařídím peklo.“

„Vůbec nevím, o co jde. Jak jste přišel na to, že bych s tím mohl mít něco společného?“

„Hele, mladej, my jsme FBI. Máme tu nejlepší techniku ve Státech. Technologie, které se ještě ani nedostaly na trh. Byl jsi to ty,“ blafoval jsem a doufal, že má Rony pravdu, jinak jsem ze sebe právě udělal totálního blbce.

„Technika je na nic, když víte, jak ji obelstít,“ řekl a znovu si nasadil brýle.

„Na což seš možná dobru, ale ne tak jako my.“

„Možná máte technologie, které ještě nejsou na trhu, ale celá světová síť zatím pracuje s technologiemi, které na trhu jsou. A když obelstíte ji, tak...“

„Já ti seru na nějaký odborně technický výklady. Na ten net jsi to umístil ty a může ti být úplně ukradený, jak jsme na tebe přišli. Takže v téhle chvíli všechno směřuje k obvinění ze spoluúčasti na znásilnění. A teď bych zase mohl dát přednášku já tobě, jaké jsou za to sazby.“

Mlčel. Neříkal nic, jenom hleděl na stolní desku. Potom zvedl hlavu.

„Nevím, odkud to video je.“

Vstal jsem.

„OK. Jak myslíš. Dnes v noci tě ještě nechám vyspat tady a ráno tě převezeme k nám do Baltimore.“

„Můžete mě zadržet jen na osmačtyřicet hodin.“

„Bez důkazů ano. S důkazy jdeš za dva týdny k soudu.“

Vyšel jsem z cely a bachař ji za mnou zavřel. Otráveně jsem se loudal chodbou k východu.

Ve čtyři ráno jsem byl zpátky v Baltimore a v pět doma v posteli. Budík jsem si nedával, akorát panáka. Dvojitého. Usnul jsem až kolem páté hodiny ranní.

Do kanceláře jsem se dostal kolem dvanácté.

„Kluci na to přišli,“ uvítala mě Kate Shansonová.

„No konečně.“

„Jsi měl zase noční? Vypadáš hrozně.“

„Tak trochu.“

Zapnul jsem počítač a rovnou se přesunul dolů na analytické.

„Tak prý to máte,“ řekl jsem hned ve dveřích a Waren Nienthal se otočil od monitoru.

„Jo, máme.“

„No a? V čem byl teda ten problém?“

„Musím se ti omluvit. Je to přesně tak, jak jsi říkal.“

„Co jsem říkal?“

„Že tu místnost, ve které to natočili, teprve postaví.“

„Cože?“ řekl jsem překvapeně a přešel k monitoru.

Měl to tam hezky zpracované. Axonometricky. Administračku s reklamou Betronics a pětadvacet metrů od ní stejně vysokou další budovu – jenom v drátěném modelu, aby bylo vidět dovnitř.

„Tohle je projekt. Objekt ještě nestojí. Zatím z něj postavili jen přízemí, jak je vidět na těch včerejších aktuálních fotkách z Chicaga. Podle harmonogramu stavební firmy bude za jedenáct měsíců stát celý. Nový, prázdný, nenastěhovaný. Ten pokoj je tady,“ ukázal tužkou na monitor a klepl na mezerník.

Naskočil další obrázek. Model pokoje. Pomocí myši s ním otáčel, takže ho bylo možné přehlédnout celý.

„Na začátku kamera stála přesně tady... teda bude stát, někdy za rok. Odpovídá všechno, včetně objektivu a jeho ohniskové vzdálenosti... A tady vidíš ten průhled na okno a za ním budovu s Betronicsem. Naprosto dokonalé, všechno sedí,“ řekl Waren a hodil tužku na stůl vedle klávesnice.

„Takže přece jenom montáž?“ zeptal jsem se.

„Není to montáž, sakra, to bychom poznali. Je to autentické.“

„A vysvětlení?“

„Žádné nemám. Ty mi dej vysvětlení. Byl to tvůj nápad vyžádat si projekt objektu, který ještě nestojí, a přesto v něm bylo natočeno video.“

„Tak dík. Pošli mi to na můj komp,“ řekl jsem, otočil se a vyšel z kanceláře.

Nic jiného jsem mu říct nemohl. Nechápal jsem to stejně jako on.

Mezi druhou a třetí odpoledne jsem seděl u svého počítače a znovu si prohlížel všechny záběry. Měl jsem to na dvou monitorech. Na jednom originál Stimaxe, na druhém Warenovu simulaci. Dokázali přesně namodelovat i pohyb kamery. A záběry oknem na objekt s Betronicsem byly naprosto identické. Celý ten pokoj byl identický, akorát že v tom modelovém neležela na zemi holka přidrátovaná k pentagramu. Zase mi běhal mráz po zádech. Tentokrát ale ne z reálného videa, ale z toho nasimulovaného. Bylo to mimo moje chápání. Až do třetí odpoledne, kdy mi zdola z vrátnice zahlásili, že mám návštěvu.

Prolítl jsem v hlavě svůj diář a pak ještě jednou udělal totéž i na mobilu. Žádné jednání jsem domluvené neměl.

„Je to advokát pana Nigela Stephensona,“ ozvalo se mi v telefonu, když jsem neodpovídal.

„Posaďte ho do malé zasedačky, sjedu tam.“

Sakra, jak může Stephensonův advokát vědět, že byl v noci převezen sem? Tomu klukovi sebrali mobil. Takže ukecal někoho v Denveru? Co mu slíbil?

Sjel jsem výtahem dolů. Malá zasedačka byla pro osm lidí

a kromě oválného stolu a osmi židlí tam nebylo vůbec nic. Dokonce ani okna. Stephensonův advokát seděl u stolu a listoval si v mobilu.

„Dobrý den, já jsem Chriss Lawrence. Prý jste se mnou chtěl mluvit.“

Schoval mobil do černočerného saka s širokými klopami a vstal, aby mi podal ruku. Nevím, proč mi bleskl hlavou film *Ďáblův advokát*. Představil se jako Jorg Harlen. Mohl mít něco přes padesát, nos jako otvírák na konzervy, husté černé obočí připomínalo netopýří křídla a pronikavé černé oči šarlatána. Bylo v něm něco zneklidňujícího. Vypadal spíš jako funebrák než jako advokát. Ale možná to dělalo to antracitové sako. Posadil jsem se naproti němu.

„Takže vy zastupujete Nigela Stephensona,“ začal jsem.

„Přesně tak.“

„Jak víte, že je tady? Je tu teprve pár hodin, konkrétně dvě.“
Pokrčil rameny.

„To je úděl nás právníků. Je třeba, abychom o svých klientech věděli všechno, tedy i kde se zrovna nacházejí.“

Napadlo mě, jestli ho náhodou nemá očipovaného. Ale to byla totální blbost.

„Předpokládám, že jste ho ještě nevyslyšeli,“ pokračoval Harlen.

„Když víte všechno, tak musíte vědět i tohle. Nevyslyšeli. Tedy, setkal jsem se s ním v Denveru asi na dvě minuty, ve kterých mi stačil sdělit, že nic neřekne. Proto byl převezen sem. Takže jestli to dobře chápu, chcete být u výslechů.“

Na chvíli se zamyslel a potom zavrtěl hlavou.

„Nechcete? Pak mi vůbec není jasný důvod vaší návštěvy.“

„No... myslel jsem, že bychom se mohli dohodnout.“

„Na čem?“

„Že k žádnému výslechu nedojde.“

„Prosím?“ zeptal jsem se překvapeně.

„No, že byste ho třeba pustili. Že jste se třeba zmýlili.“

Zapřel jsem se do židle a zahleděl se na něj.

„Při vši úctě, pane... to si asi děláte prdel.“

Hodil po mně těma šarlatánskýma očima a pak řekl: „Pořád doufám, že se dohodneme.“

„V tom případě byla vaše cesta sem úplně zbytečná,“ oznámil jsem mu rezolutně a přemýšlel o tom, jestli je opravdu tak naivní, nebo jen úplně mimo.

„Chápu,“ spustil znovu, „že takto, když neznáte všechny souvislosti, může se vám ten můj požadavek zdát velice ne-standardní a...“

„To je slabé slovo,“ přerušil jsem ho.

„Ovšem věc se má tak, že ho stejně budete muset pustit.“

„To nechte na nás. Vyšetřování se teprve rozbíhá.“

„Máte nějaké důkazy?“

„Právě se shromažďují. Řekl vám, z čeho byl obviněn?“

„Jistě.“

„A kdy? Sdílel jsem mu to včera večer. Od té doby se už k telefonu nedostal.“

„Lidský faktor,“ prohodil jenom.

Pak zvedl ze země svůj hnědý kožený kufřík a položil ho na stůl.

Lidský faktor. Takže v tom Denveru někoho uplatil. Doufal jsem, že ho dole pořádně zrentgenovali a že v tom kufříku nemá pistoli nebo bombu. Pomalu ho otevřel. Neviděl jsem dovnitř.

„Navrhuji vám následující postup,“ řekl potom.

„Asi zbytečně.“

„Já vám ukážu pár fotografií a potom si od sebe navzájem odpočineme. Vrátím se za čtyři dny. Věřím tomu, že na celou věc získáte jiný názor a že si budeme rozumět.“

„Pokud to jsou fotografie pachatelů, tak nebudu potřebovat ani ty čtyři dny,“ prohlásil jsem.

Zavrtěl hlavou.

„Nejsou to fotografie pachatelů.“

Vytáhl z kufříku čtyř fotky formátu A4 a rozložil je přede mnou na stůl. Byly nejspíš sejmuty z nějakého katastrofického filmu. Absolutní zkáza, rozmetané domy, trosky, požáry, zdevastované ulice, převrácená auta. Jeden ze záběrů byl letecký a zabíral obrovské poničené území. Hotová apokalypsa.

„Co je to?“ zeptal jsem se.

„Zemětřesení,“ odpověděl.

„Aha... Hezké. A co dál? Určitě to musí mít nějakou pointu.“

Usmál se. Poprvé, co tu seděl.

„Samozřejmě, že to má pointu. Tady v rohu jsou data, kdy byly fotky pořízeny. Doporučuji věnovat jim pozornost.“

11. 3. 2011.

„Asi nějaká chyba, ne?“ řekl jsem jenom.

„Není to chyba, pane Lawrence. Jsou autentické.“

„To asi těžko. Dneska je osmého března. Jedenáctého bude za tři dny.“

„Přesně tak. Souhlasí. Tohle jsou fotky, které budou pořízeny na severovýchodě Japonska. Za tři dny. Zemětřesení o síle osm celých devět Richterovy stupnice. Šestnáct tisíc mrtvých a deset tisíc pohřešovaných. Třicet metrů vysoká vlna tsunami, čtyři a půl milionu domácností bez elektřiny.“

Zíral jsem na ty fotky a snažil se pochopit, co se mi to tady Harlen snaží říct. Jenže mi to pořád nedocházelo. On je snad opravdu blázen.

„Co je to za blbost?“ zeptal jsem se.

„Jenom jsem chtěl, abyste to viděl, nic víc.“

„Co abych viděl? Tyhle fotky vám udělají za tisícovku v každém lepším grafickém studiu. A proč mi je vůbec ukazujete?“

„Přijdu za čtyři dny. To už budete chápat víc.“

„Vy tedy myslíte, že za tři dny postihne Japonsko katastrofální zemětřesení?“

Neřekl nic. Dal jsem si ruce do kapes a natáhl si pod stolem nohy. Buď byl blázen on nebo já.

„Tak počkejte... pomalu,“ řekl jsem. „Až dotedka jste se mi zdál docela normální. Ale buď nemám svůj den, nebo... Pořád to nechápu... Chcete mi snad naznačit něco v tom smyslu, že pokud Stephensonu do tří dnů nepustíme, tak uděláte zemětřesení v Japonsku?“

Usmál se.

„Ne... to ne, pane Lawrence. To opravdu nedokážu. To zemětřesení se prostě stane a ani já, ani vy tomu nedokážeme zabránit.“

„Tak pak už to nechápu vůbec.“

Harlen si vzal ze stolu fotografie a strčil je zpátky do kufříku. Potom ho zavřel a vstal.

„Děkuji vám za váš čas, pane Lawrence,“ řekl a natáhl ke mně ruku.

Vstal jsem také a stiskl mu ji.

„To je všechno?“ zeptal jsem se, pořád ještě v jakémisi šoku.

„Pro dnešek ano. Zastavím se za tři nebo čtyři dny.“

Když odešel, seděl jsem tam ještě deset minut. Asi už jsem opravdu přetažený, protože svět se pro mě začal stávat nepochopitelným. Co to mělo proboha znamenat?

Teprve když jsem se vrátil k sobě nahoru, uvědomil jsem si, že mi tam Harlen nenechal žádnou vizitku ani kontakt na sebe, což by mohl být problém, protože jsem se Stephensonovým výsledkem rozhodně nemínil čekat čtyři dny. Sakra. Zavolał jsem dolů na vrátnici a nechal si poslat aspoň údaje, které musel zadat při vstupu.

Jorg Harlen.

Nařuknul jsem ho do registru. Členem advokátní komory nebyl. Dokonce ani členem Federálního sdružení advokátů. Nenašel jsem ho vůbec nikde. Hmm, už od začátku jsem z něho měl jakýsi divný pocit. Najel jsem si na centrální registraci řidičáků. Žádnému Jorgu Harlenovi nikdy žádný řidičák nebyl vystaven. Přesto se jím na vrátnici prokázal. Do hajzlu. Nejspíš jsem měl před sebou jednoho z těch, kdo jsou v tom pokoji na Stimaxově videu, nic jiného mě nenapadlo. Do prdele.

Zavolał jsem na dispečink ochranky a požádal je, aby záběry bezpečnostních kamer ve vestibulu okamžitě poslali na analytické a tam projeli všemi databázemi obličej chlápka, který se prokázal jako Jorg Harlen. Bylo mi slíbeno, že to udělají neprodleně. Velké iluze o výsledku jsem si ovšem nedělal. Pokud měl takovou drzost přijít až sem, musel si být hodně jistý sám sebou. Jestli se ale za čtyři dny opravdu zase objeví, tak už odsud neodejde.

V pět se u mě zastavil Nelson Lowry.

„Koho jsi to nechal přivést z toho Denveru?“

„Důvodně podezřelého z akce Stimax.“

„Jak jsi na něj přišel?“

„Je to hacker, který na síť uložil to video.“

„To ti zjistil Rony?“

„Jo.“

„Chrissi, jestli jsi šlápl vedle, tak...“

„Nech toho. Mám to pod kontrolou.“

V šest jsem byl ve vedlejší bloku s celami a nechal si předvést Nigela Stephensona do výslechové místnosti. Posadil jsem se naproti němu.

„Před pár hodinami mě navštívil tvůj právník.“

Překvapeně ke mně vzhlédl přes kulaté brýle.

„Jaký právník?“

„Ten, kterému jsi stačil zavolat ještě z Denveru.“

„Nikomu jsem nevolal.“

„To si říkej těm čtyřem stěnám ve svojí cele. Ale to už je jedno. Chtěl jsem ti jenom říct...“

„Neznám žádného právníka.“

„Mně se to taky nezdá. Není totiž vůbec registrovaný. Leda by byl z Evropy. A navíc disponuje falešným řidičákem. Takže jak to tak vypadá, rozšíříme obvinění na organizované spiknutí.“

„Nejsem nikde organizovaný,“ pronesl skoro neslyšně Stephenson a v hlase se mu objevil zřetelný strach.

„Zítرا začneme s výslechy. Pokud nemáš žádného právníka, bude ti přidělen.“

Jenom rezignovaně přikývl.

Výslechy Nigela Stephensona jsem přenechal Lennymu a Rogerovi. Informoval jsem je dopodrobna, o co mi jde a jak vypadá celý případ, takže byli v obraze. Bylo mi jasné, že Stephenson je paličák a že to s ním půjde hodně pomalu. Mezitím jsem zaúkoloval analytické, aby znovu provedli rekonstrukci celého modelu místnosti a aby ještě jednou prověřili i ostatní domy v okolí, jestli to přece jenom nemohlo být natočeno v některém ze stávajících objektů. Sice na mě otráveně vrčeli, ale slíbili, že to udělají. A protože jim to vrtalo hlavou stejně jako mně, jeden z nich pak dokonce odletěl do Chicaga, aby celou lokalitu znovu nafotil. Výsledek byl ale nakonec stejný. Měli jsme v ruce video, které se odehrávalo v objektu, jenž bude teprve postaven. Video z budoucnosti.

Za dva dny jsme se nepohnuli ani kousek dopředu. Třetí den, 11. března, postihlo Japonsko ničivé zemětřesení.

Už ve dvě odpoledne se na netu objevily první fotografie z postižených oblastí. Internetová verze New York Times zveřejnila fotografii, kterou jsem poznal. Byla to jedna z těch, co mi před třemi dny položil na stůl Jorg Harlen.

První zprávy mluvily o tisíci mrtvých a devadesáti tisíci pohřešovaných. To ovšem samozřejmě nebyly konečné součty. Vlna tsunami dosáhla výšky třiceti metrů a smetla i část atomové elektrárny ve Fukušimě. Tři hodiny jsem seděl u počítače a procházel net. Z těch čtyř fotek, které mi Harlen ukázal, jsem našel tři. Ve čtyři odpoledne mi přišla esemeska, že pan Jorg Harlen se zastaví ve čtyři.

Dolů jsem tentokrát nejel výtahem, ale vzal jsem to po požárním schodišti. Potřeboval jsem se projít. V hlavě jsem měl totální zmatek. Ale nakonec to vlastně všechno do sebe zapadalo. Když máme video z domu, který ještě neexistuje, tak proč by nemohl mít Harlen fotky zemětřesení, které ještě nenastalo? Vždyť to bylo tak jednoduché. Stačilo jen přijmout myšlenku, že existuje nějaké nadpřirozeno nebo technologie, která dokáže zaznamenat budoucnost.

Cestou dolů jsem zavolaal na vrátnici a taky ochrance, že už se pan Harlen nesmí dostat ven z objektu.

Seděl tam zase ve svém černém funebráckém kvádru s těma šarlatánskýma očima a hnědým koženým kufříkem na stole. Mlčky jsme si podali ruce a já se znovu posadil naproti němu. Ukázal jsem na kufřík.

„Tak co to bude dneska? Ničivý požár v San Francisku? Pád letadla Air France? Nebo nějaké další zemětřesení?“

Smířlivě se na mě podíval a pak se zeptal: „Tak co tomu říkáte?“

„S počtem obětí jste se seknul. Je jich tisíc.“

„Počkejte týden. Bude jich šestnáctkrát víc.“

Pokrčil jsem rameny. Harlen otevřel kufřík, vytáhl fotografii formátu A4 a položil ji přede mě rubem nahoru.

„Vy nejste Stephensonův advokát,“ řekl jsem.

„To ovšem nic nemění na skutečnosti, že ho chci dostat odsud.“

„Co tam je?“ kývl jsem hlavou směrem k fotografii.

„Tak ji otočte. Neukousne vás – tahle ještě ne.“

Byl jsem z něj daleko nervóznější než předtím. Choval se jako hráč pokeru, který si je dobře vědom, že všechny nejlepší karty má v ruce on. Vzal jsem fotku a otočil ji lícem nahoru. Hřbitov. Bylo tam několik náhrobků a jeden byl červeně zakroužkovaný. Stálo na něm:

Nigel Stephenson, 20. 2. 1987 – 16. 3. 2011.

Díval jsem se na to asi tři vteřiny, než mi to došlo.

„Takže podle vás Nigel Stephenson za pět dní zemře?“

Přikývl.

„Tady ve vězení?“

„Ne, venku na svobodě.“

„Odsud se nedá utéct. Takže bychom ho nejdřív museli pustit.“

„To se taky stane.“

Chvilku jsem neříkal nic a snažil se to vstřebat. Začínalo mi docházet, že ten prokletý Harlen je pořád o krok napřed.

„Pokud je ta fotografie autentická.“

„Stejně jako ty z toho zemětřesení, které jste viděl před třemi dny.“

„Dejme tomu, že s tím zemětřesením jste na mě docela udělal dojem. To ale nevylučuje, že Stephenson nemohl umřít

tady u nás, v cele předběžného zadržení. Náhlá zástava srdce nebo...“

„Střelná rána,“ přerušil mě Harlen a vytáhl z kufříku další fotografii.

Osmá strana Denver Sun ze čtrnáctého března. Černá kronika. Čtyřicetiletý Nigel Stephenson byl zastřelen v městském parku Cheesman.

„Proč?“ zeptal jsem se.

„S tím videem udělal chybu,“ konstatoval Harlen suše a obě fotografie sbalil zpátky do kufříku.

Vstal jsem a začal přecházet po zasedačce s rukama v kapsách. Tohle už na mě bylo moc. Snažil jsem se probudit mozek k co nejintenzivnější činnosti, ale pořád jsem to nebyl schopný dát dohromady. Bylo to příliš morbidní, než abych to mohl vzít jako realitu.

„Takže jsme ho podle vás pustili,“ řekl jsem a zase si sedl na židli.

„Jistě. Jinak by ho přece v tom Denveru nemohl nikdo zastřelit.“

„Cestujete v čase?“ zeptal jsem se přímo, přestože mi ta blbost šla ztěžka ven.

„Někdy.“

„Pak mi to ale moc nehraje.“

„Co vám nehraje?“

„Říkal jste, že udělal chybu. A teď s tou chybou máte problém.“

„Jistě, proto za ni musel zaplatit. Tedy, teprve zaplatí.“

„Tak proč se nevrátíte do minulosti, abyste té chybě zabránil?“

„To nejde.“

„Teď jste mi říkal...“

„Do minulosti to nejde, pane Lawrence. Ostatně, vyplývá

to z logiky věci. Minulost nemůžete měnit. Mohly by nastat ty známé paradoxy, jako že byste mohl zabít své rodiče před svým narozením a podobně. Můžete jenom do budoucnosti, kterou měnit lze, protože ještě nenastala.“

„Myslíte?“

„Představte si to jako vodu a její tři skupenství. Skupenství plynné je budoucnost. Absolutně neurčitý stav, se kterým si můžete dělat, co chcete. Skupenství kapalně je voda, přítomnost. Tu ještě pořád můžete zamíchat. A minulost, to je led. S tím už neuděláte nic. Minulost je pevně zafixovaná. Nelze se do ní vrátit a změnit ji.“

„Díky za přednášku. Takže teď jsme podle vás v kapalném stavu.“

„Přesně tak.“

„A můžeme s ním pořád ještě zamíchat, než nám zmrzne v led.“

„Samozřejmě.“

„Výborně. Takže co kdybych s tím zamíchal tak, že toho kluka prostě nepustím? Zůstane tady v cele a v tom případě ho nebude možné zastřelit v denverském parku.“

Harlen zvedl obočí.

„Připouštím, že čistě teoreticky je to opravdu možné. Ovšem vy ho pustíte.“

„Jste si jistý?“

„Jistý si samozřejmě nejsem. Jak jste správně podotkl, pořád s tím můžete zamíchat, než vám to zmrzne pod rukama. Ale nepředpokládám, že to uděláte. Ostatně, proto jsem tady.“

Otevřel znovu kufřík a vytáhl další fotografii. A opět ji položil rubem nahoru.

„Co tam je?“

„Zase hřbitov,“ odpověděl Harlen a opřel se do židle.

„Zase náhrobek?“

„Ano.“

„Čí?“

„Váš.“

Ztuhnul jsem.

„Chcete říct, že mě taky zastřelíte?“ vyhrklo ze mě.

„Ne, nezastřelím. Pouze se z něj dozvíte den své smrti.“

Začal jsem se potit. Ten člověk byl blázen, vyslanec pekla.

„Vy toho kluka pustíte,“ pokračoval, „a já tu fotografii neotočím.“

„Když to budete chtít udělat, zavřu oči,“ řekl jsem bezmyšlenkovitě.

„A budete si muset zacpat i uši. A nesmíte se pak už nikdy podívat do své domovní schránky, ani otevřít žádný e-mail, ani si přečíst žádný billboard ve vaší ulici. Tam všude by se to totiž mohlo objevit... Nebudte naivní. Když budu chtít, abyste se to dozvěděl, tak se to prostě dozvíte.“

„Vy jste zešílel.“

„Možná. A mám tu víc takových fotografií s náhrobky.“

Vytáhl z kufříku další listy a začal si je prohlížet.

„Vaše maminka taky ještě žije, jak vidím... Taky tu mám vaši dceru... Nelsona Lowryho, Kate Shansonovou... celé vaše oddělení a spoustu vašeho příbuzenstva. Samé náhrobky.“

Seděl jsem tam s rukama v kapsách a mlčel.

„Takže tak se věci mají, pane Lawrence.“

Neřekl jsem nic. Harlen schoval všechny fotky zpátky do kufříku. Pečlivě ho zavřel a vstal.

„Mám pro Stephensona letenku do Denveru na zítřek na třetí hodinu odpoledne. Do té doby musí být na letišti.“

Potom bez dalšího rozloučení odešel a já zůstal sedět. Tohle přece nemohla být pravda. Rozdrnčel se mi mobil. Mrknul jsem na displej. Vrátnice.

„Mám tady pana Harlena, jak jste říkal, že nesmí opustit budovu. Co s ním?“

„Pusťte ho.“

V noci jsem toho moc nenaspal. Myslel jsem, že usnu aspoň po těch třech panáčích, které jsem si ještě po půlnoci nalil, ale vůbec to nepomohlo. Můj mozek pořád generoval nejrůznější scénáře, aby je pět minut poté vyloučil jako nereálné.

Co kdybych nechal Stephensona opravdu zavřeného v cele? Pak by ho nemohli zastřelit v parku a tím bych vlastně změnil budoucnost. Zastřelili by ho třeba později. Ale už by asi neplatilo ani to datum s mým náhrobkem, co měl Harlen na fotce. Jenže by platilo nové a stejně by mohl přijít a ukázat mi ho. A to by možná bylo ještě dřívější. Takže nesmysl. Co dál? Mohl bych taky nechat odstřelit Harlena. To by bylo nejjistější. Jenže co když není sám? Co když má kamarády? Možná je jich pět, jako v té místnosti. Ostatně, ten pentagram by tomu odpovídal. Pak by mi fotku s mým náhrobkem přinesli jeho kamarádi. Taky blbost.

Takže nejlepší by bylo je odpravit všechny najednou. A všichni se sejdou na natočení toho zvráceného videa. Když teď vím, kde to proběhne, mohl bych nechat celou místnost zaminovat, ještě než se tam dostanou, hned při stavbě. A potom ji nechat dát sledovat a nakonec odpálit. Ale to bych musel udělat i s tou přidrátovanou holkou. Což je taky blbost. Ale možná si to tam přijdou připravit sami dřív, bez ní. Jenže to je sakra taky blbost. Jestli mohou nahlédnout do budoucnosti, a dokonce v ní i fyzicky být, tak pro ně není problém zjistit si, že po nějakém datu už neexistují. Takže by tomu dokázali zabránit. Všechno bylo špatně. Úplně všechno.

Usnul jsem někdy kolem páté hodiny ranní.

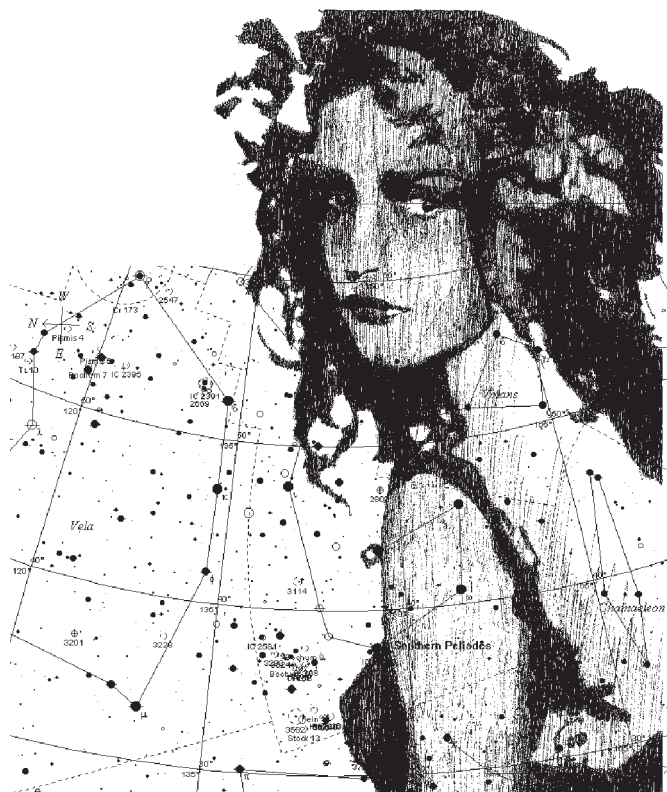
Nigel Stephenson byl propuštěn druhý den v devět hodin dopoledne. Do protokolu jsem uvedl chybnou informaci externího informátora. Jeho tělo se našlo o čtyři dny později v ranních hodinách na okraji denverského parku Cheesman s prostřelenou hlavou.

Čtrnáct dní nato jsem požádal o přeložení na západní pobřeží. Do Los Angeles. Co nejdál od Baltimore. Nelson Lowry totiž vzal za svou skutečnost, jakkoli byla nepochopitelná, že záznam Stimaxe se teprve odehraje a že ten předmětný byt, který bude existovat až za jedenáct měsíců, budou hlídat. A pokud se tam ten zelený Ku-klux-klan opravdu objeví, tak je pozatýkají. A od toho já chtěl být co nejdál.

Jeden dotek pekla mi stačil.

25. – 31. 12. 2011

Femme Fractale



Už když jsem ji uviděl v hale, bylo mi jasné, že s ní budou problémy. A při své smůle ji určitě dostanu na starost já. Možná bych se měl zdekovat, dokud je ještě čas. Zrzavá liška s výraznými rudými rty, krátká úzká kožená sukně, dlouhé nohy v černých síťovaných punčochách. Dokonale vytuněná. Tipoval jsem ji na Moskvu, nebo Petrohrad.

„Vypadá to tu jak v New Yorku na letišti. Jenom zmatek a nikdo nic neví,“ řekla jen tak do prostoru opřená o sloup.

Zašátrala rukou opatřenou dlouhými rudými nehty v kabelce (levná čínská napodobenina krokodýlí kůže posázená červenými korálky, které možná měly být rubíny), vytáhla camelky a jednu si zapálila. Její přirovnání ale sedělo, to musím uznat. Fakt to tu vypadalo jako desítky propojených letištních hal zahlcených zmatenými lidmi, což mě nikdy nenapadlo. Má fantazii, liška zrzavá. Teatrálně zaklonila hlavu a vyfoukla kouř k vysokému příhradovému stropu. Pak se znovu rozhlédla kolem.

„Do prdele, a navíc samí rakváči.“

Taky docela trefné, až doslovné přirovnání. Protože věkový průměr té spousty lidí, kteří se tu chaoticky pohybovali, mohl být opravdu mezi šedesáti a osmdesáti. A to ho ještě podstatně snižovali teenageři, co si mysleli, že na tý svý stokoňový hondě jsou nesmrtelní vládcové světa. Vzála do ruky plastovou visačku, kterou měla pověšenou na krku, a zahleděla se na ni. Pak zvedla oči ke stropu a slídila jimi po osvětlených informačních displejích.

„No to se poser...“ slyšel jsem úplně zřetelně.

Vytáhl jsem z kapsy čtečku a na těch šest metrů, co byla ode mě, přešel paprskem čárový kód na její kartě. *Nicolle Ellerkerová, 26 let, bydliště Edgewood Avenue, Baltimore*. Nezbylo z ní skoro nic. Dvacet minut ji hasiči vyřezávali autogenem z vraku sportovního porsche v Harborském tunelu pod baltimorským zálivem. Takže žádná Ruska.

Odhodila půlku nedokouřené cigarety na zem, zašlápla ji špičkou pořádně špičaté červené lesklé lodičky (ladila s jejími nehty a rty) a zamířila k pultu 28. Nevím proč, ale i já jsem se odlepil od sloupu a pomalu kráčel za ní. Jako můra za světlem, krysa za Krysařem, železná skoba za magnetem. Jako bych se chytil do těch jejich černých síťovaných punčoch. Na chvilku jsem dokonce zapochyboval, jestli je opravdu z toho horního světa, kde lidi jezdí v porsche a jsou schopní ze sebe během zlomku vteřiny udělat krvavý tatarský biftek v Harborském tunelu.

Na osmadvacítce zrovna měla službu Glyna. Tuhé šedivé vlasy připomínající drátěnku, netopýří uši a propadlé tváře se strukturou zvětralého kamene. Zrovna odbavila jednoho staříka o holi, když se před její pult sebevědomě postavila ta zrzka stříknutá východem. Glyna si přečetla její kartu, chvilku zírala na monitor a pak k ní zvedla unuděně vyhaslé oči.

„Sekce K 28.“

„Hm... to je, jako bys mi řekla hieroglyfy.“

„Cože?“ zamrkala Glyna a její oči ožily.

„Těm taky nerozumím,“ upřesnila zrzka. „A jestli ti to nedošlo, tak jsem tu nová.“

Glyna se zachechtala a opravdu ožila.

„Hele, Krasavo, tady jsou všichni noví, víš?“

„Takže dostanu nějakou mapu s ilustrovaným průvodcem? Nebo snad souřadnice GPS?“

„Mapu ani souřadnice ne. Ale řeknu někomu z personálu.“

„A mohla bych někam tam, kde je Frank?“

„Jakej Frank?“

„Delaney. Určitě ho tu někde máte. Známe se. Zkejsnul někdy před dvěma rokama. Leukémie nebo nějaký takový svinstvo.“

Glyna mírně naklonila hlavu a zadívala se na tu úžasnou zrzavou bytost před sebou.

„No co zíráš, sakra?“ vyhrkla zrzka. „Na kolejích nás taky ubytovali s kamarádkou, když jsme o to požádaly.“

„Frank je kamarádka?“

„Kamarád. Ale osmnáct už mi bylo, jestli sis nevšimla.“

„Všimla. Ale ten už tady asi není.“

„Jak není? A co je to tu vlastně? Ze zájezdů jsem zvyklá, že se mě většinou ujme nějaký delegát, kterej mi všechno vysvětlí, a...“

„Tohle není žádný zájezd, vážená, tohle je konečná.“

„Takže je to co? Nebe, nebo peklo?“

„Nic z toho, dámo,“ odsekla Glyna uraženě a dodala: „S podobnýma teoriema můžeš jít akorát do kostela.“

„A kostely tu určitě nemáte. Takže jsi chtěla říct do prdele.“

„Správná dedukce.“

„Tak co je to, sakra?“

„Přestupní terminál. Musíš počkat na vyřízení papírů a na jízdenku. A protože je nás tady teď málo, tak to může chvilku trvat. Zatím budeš na Káčku.“

„Ale copak? Celozávodní dovolená? Nebo snad stávka?“

„Nech si to, jo? Na podobný kecy tu nejsme zvědaví.“

„Tak až mi vystavíte tu jízdenku...“

„Je to spíš letenka.“

„...tak bych chtěla někam, kde je Frank.“

Glyna vážně pokývala hlavou, sáhla pod pult a po jeho horní desce jí přišoupla mobil.

„Tak mu zavolej.“

Všiml jsem si, že zrzka poprvé ztratila sebevědomou suverenitu, které až doteď měla na rozhazování. Opatrně vzala mobil a podívala se na Glynu.

„To jako fakt?“

„Jasně že jo.“

„Jaký má číslo?“

„Jedna.“

„A dál?“

„Žádné dál není. Jenom jedna. Všichni tam mají číslo jedna, má drahá.“

Začalo to bavit i mě. Glyna si ji teď evidentně vychutnávala. Velectěná Nicolle Ellerkerová váhavě stiskla jedničku a přiložila si mobil k uchu.

„To je Frank...? Cože...? No Nico... Co jaká? Ellerkerová snad, ne? ... Prostě tu jsem a hotovo. Pak ti to vysvětlím. Hele, tady sedí nějaká stará mumie, tak jsem jí řekla, že chci bydlet někde vedle tebe... Cože...? Na co mám zapomenout...? Ty vole, si děláš prdel, ne...? Jak nechceš vidět...? Si zmagořil...? No tak di do hajzlu... Stejně si tě najdu.“

Zlostně třískla mobilem o pult.

„Nějaké problémy?“ zeptala se Glyna.

„Sere na mě,“ procedila zrzka koutkem úst.

„To mě mrzí. Možná už zapomněl, jak jsi skvělá.“

„Na to se nedá zapomenout. Určitě tam má nějakou jinou couru.“

„Nechceš zkusit třeba rodiče?“

„Panebože... Ani náhodou. Od nich čím dál, tím líp.“

„To ti nemohu zaručit. Pokud jsi po nich, je možné, že skončíte na stejné sekci.“

„Nejsem po nich. Aspoň ne po fotrovi. Dělal na kulturním odboru, Správa církevních sdružení.“

Glyna si ji změřila hodnotícím pohledem a řekla: „V tom případě mezi vámi bude minimálně sto levelů.“

„Ale matka bude mít nejspíš pokoj hned vedle,“ poznamenala zrzka s úšklebkem.

„Jsi po ní?“

„I s chlupama. A hele, nemohla bys zařídít, aby se tu objevila třeba Jess? Jess Fultonová, dobrá kámoška. Jsme skoro jako dvojčata.“

„Jak je tu dlouho?“

„Ještě tu není, sakra. Myslela jsem právě... rozumíš...“

„Jo takhle... Ona je ještě nahoře.“

„Jasně že je nahoře. Ale nemohli byste zařídít, aby byla tady dole?“

Nevěřil jsem vlastním uším. Fakt docela oseklá.

„Jakože by třeba...“

„Třeba co?“ zeptala se Glyna.

„Autonehoda, nebo něco tak.“

Glyna se na ni podívala zpod přivřených víček. Takové žádosti opravdu neslýchávala moc často.

„Zkus si zažádat na odboru Nešťastných náhod.“

„To tu je taky?“

„Samozřejmě. Ale nedělala bych si moc velké iluze. Je kolem

toho spousta papírování a trvá to poměrně dlouho. A výsledek je stejně nejistý.“

„Tak dík. Takže do toho Káčka se dostanu jak?“

Glyna se rozhlédla kolem a samozřejmě její pohled spočinul na mně.

„Hele, Agieli... Můžeš na chvilku?“

Zrzka mrskla pohledem po mně a potom po sloupech, po zářivkách a po ostatních lidech. Jako by mě snad nemohla zachytit, nebo jsem prostě jejím zrakovým čidlům nestál za zastávku. Přešel jsem k výtahu. Dveře se otevřely. Vešel jsem dovnitř a stoupl si k zadní stěně. Trvalo jí celou věčnost, než se přišouvala chůzí hraběnky, a ani potom o mě ani nezavadila pohledem, protože dřevěné obložení kabiny bylo daleko zajímavější. Dveře se zavřely a výtah se okamžitě zaplnil jejím parfémem, který mi dráždil sliznici. Stiskl jsem mínus 156.

„Dolů?“ zeptala se se zdviženým obočím – vypadala, že teprve teď mě aspoň částečně zaregistrovala. Nebo si všimla něčeho u zadní stěny.

„Obávám se, že ať bych stiskl cokoliv, s vámi to stejně pojede jenom dolů,“ řekl jsem úsečně.

Její přehlížení mě fakt už štvalo.

„Seš nějakej přechytralej.“

V hale 156 byl zmatek. V několikapodlažním prostoru obehnaném po obvodu šesti galeriemi pomalu poletovali králíci, kočky, ryby, ještěrky, myši, a dokonce i kůň s nepřírozeně roztaženými nohama. Líně se otáčel kolem své osy. Jako by ta zvířata zpomaleně levitovala. Zmatení lidi se zakloněnými hlavami to vyděšeně pozorovali.

„Panebože, co je zase tohle za hrůzu? Už jsme v pekle?“

„Co máte pořád s tím peklem?“

„Nikde jinde skončit nemůžu.“

„Nejsme v pekle, je to jenom menší havárie u sousedů. Sem tam nám sem od nich něco prosákne. Ale buďte v klidu, většinou to do hodiny dají do pořádku. Už jsme si několikrát stěžovali u nich nahoře, a přestože nás ujišťují, že se to víc-krát...“

„Hele, vykašli se na přednášku a dostaň mě někam, kde místo koňů lítají aspoň motýlci nebo něco podobného.“

„Není to nebezpečné. Můžu vám říkat Nicolle?“ zeptal jsem se.

„Na to zapomeň, mladej.“

„Promiňte.“

„Přátelé mi říkají Nico. Ale budu o tom ještě chvíli přemýšlet.“

„O čem?“

„Jestli tě zařadím mezi přátele. Až podle toho.“

„Aha.“

Vystoupali jsme na druhou galerii a pak jsem ji vedl napříč přes lávku. Nad hlavou nám pomalu propluly dvě myši. Otrásla se hnusem.

„Ty vole, to je fakt hustý,“ poznamenala jenom.

Na druhé straně jsme se dostali do další pětioschodové haly, kde už našťěstí nepoletovalo vůbec nic.

„Kam mě vůbec vedeš? A jak ti mám říkat?“

„Říkejte mi třeba Agiel.“

„A co vůbec seš? Na anděla nemáš křídla a na čerta ocas... Nebo jo? Nějaký aspoň malinkatý ocásek? Třeba někde vpředu?“ uculila se a já zrudnul.

„Jsem z personálu Terminálu.“

„Takže Marťan bez tykadýlek? To mě docela rajcuje. Co kdybychom si to spolu rozdali?“

Vyděšeně jsem se na ni podíval.

„Nečum tak blbě. Já to ještě nikdy s mimozemskou bytostí nedělala. A máš vůbec tam dole to, co mají lidi?“

Prošli jsme kolem dvou kluků na lavičce s plechovkou koly v ruce a lebkami na tričku. Určitě projížďka na motorce.

„Vedu vás do ubytovací sekce, kde budete bydlet, než se vyřídí vaše papíry.“

„Klidně mi tykej, brouku. Rozhodla jsem se, že tě přijmu na svůj Facebook. Takže jdeme do nějakýho hotelu?“

„Něco takového.“

„Já ale nechci na hotel. Co tam asi tak budu dělat? Sedět a čučet do zdi? Na to zapomeň. Zaved mě sakra někam, kde je nějaká zábava. Co všechno tu máte?“

„Na přestupním Terminálu skoro všechno. Bary, restaurace, posilovny, wellness centra, kina...“

„Skvělý nápad. Jdeme do kina.“

„Prosím?“

„A hned potom do baru. Miluju kino.“

Zastavil jsem se a zadíval se na ni. Byla vážně úžasná a vyzářoval z ní zvláštní klid a vyrovnanost, což už jsem tady dlouho u nikoho nezažil. Většinou jsou tady všichni nervózní, roztěkaní a uzavření do sebe se svým strachem z věcí příchů.

„Vy vážně chcete kino?“

„A pak do toho baru. Vidím, že bez pořádnýho panáka si na to tykání nezvykneš.“

„Takže stejně jdeme na pokoj.“

„Jak to?“

„No, kino je na pokoji.“

„To je na nic. Myslela jsem pořádný kino s velkým plátnem a reprákama.“

„Ale to je pořádné kino, uvidíte. Teda uvidíš. Je to jiné než tam nahoře. Budeš přímo v tom filmu.“

„A máte tu i porno?“

„Myslím že ne.“

Posadila se do čalouněného křesla, natáhla si nohy a zapálila camelku.

„Teda, žádný Hilton to rozhodně není. Takový malý krcálek. Nemá to náhodou navozovat dojem rakve?“

„To určitě ne. Máte nějaké speciální přání?“

„Pojď ke mně, brouku.“

„Já myslím ohledně toho filmu.“

Chvilku mě pozorovala, pak stočila pohled nahoru k zářivkám a potom zpátky na mě.

„Hory mají oči,“ řekla.

Taky jsem se podíval na strop.

„To je název filmu, čumáčku,“ dodala.

„Jsem Agiel.“

Vytáhl jsem z kapsy mobil a objednal na 1289 – *Hory mají oči*.

„Já budu muset jít zpátky nahoru. Čekají tam další lidi.“

„Na to zapomeň. Slíbil jsi mi ještě ten bar.“

„Dobrá, ale pak jdu zpátky.“

„Tak už nekrafej a posaď se.“

Posadil jsem se vedle ní. Z toho jejího parfému se mi dělaly mžítiky před očima. Možná se mi i točila hlava.

„Kde se to bude promítat? Na stěnu?“

Ale ještě než to stačila doříct, pokoj zmizel a my se ocitli v rozlehlé nevadské poušti. Seděli jsme tam v křeslech mezi těmi oranžovými skalami a žlutým pískem a asi padesát metrů od nás stál velký karavan zapojený za autem.

„Do prdele. To je fakt síla,“ hlesla.

Zнала ten film nazpaměť a děsně ho prožívala. Když skupinice lidí z přívěsu podivný pumpař radil zkratku pouští, vyskoči-

la z křesla a začala ječet: „Nééé... néé, tou zkratkou neé. Je to past a čekají tam mutanti, debile!“

Chtěla dát pumpaři facku, ale její ruka prolétla prázdným prostorem a shodila při tom stolní lampu. Vyskočil jsem a usadil ji zpátky do židle.

„Je to film, vážená.“

„To je super... Ale až tam budou ti hnusní mutanti se sekera-
ma, tak si piš, že se s nima poperu.“

V baru bylo poloprázdno. Ostatně, bylo to tady opravdu jen pro silné náтуры. Většina lidí seděla na pokojích a nervózně čekala na své papíry s obavami, kam je nakonec pošlou. Přitom bar byl jednou z mála možností, jak z toho depresivního čekání uniknout.

Moje svěřenkyně byla mírně rozcuchaná a černé síťované punčochy měla potřhané, jak se prala s krvavými mutanty. Samozřejmě že máchala rukama naprázdno a potom, co upadla, si roztrhala punčochy o nohy stolu. Byl jsem z toho div živý. Ještě nikdy jsem nezažil, aby si kdokoliv na našem Terminálu zkracoval čekání sledováním tak krvavého hororu. Romantické komedie, veselohry, muzikály, pohádky... to jo. Ale horor, kde krev stříkala na všechny strany? Nikdy.

„Hele, nejseš ty taky mutant?“ houkla na barmana, když se usadila na barovou stoličku.

Flock 22 měl skutečně oči nepřírozeně blízko sebe a nos se mu rozléval do stran skoro až k uším.

„Promiňte, jak to myslíte?“ zeptal se rozpačitě.

Hory mají oči prokazatelně nikdy neviděl.

„Ale nijak, nech to bejt a radši mi nalij nějakej hodně dobrej koňak. Třeba Forgeron Grande Champagne.“

„Paní se vyzná,“ prohodil uznale Flock 22, odhrnul černý závěs za sebou a zmizel v útrobách za ním.

Posadil jsem se vedle Nico. Vyklepla z krabičky jednu ze dvou posledních camelek.

„Doufám, že tu má i cigára.“

„Neměla byste tolik kouřit,“ poznamenal jsem.

„Dobrá rada pro někoho, kdo před pár hodinama nadobro zkejsnul a čeká u pekelný brány,“ usadila mě.

Flock 22 se vrátil s lahví v kostnaté ruce. Setřel z ní pavučiny, otevřel a nalil dva panáky.

„Já nebudu, jsem ve službě,“ namítl jsem.

„Nekecej, mladej, a dej si,“ otočila se ke mně Nico.

„Jsem Agiel.“

„Jasně že seš Agiel a že seš ve službě. A já jsem tvoje klientka. Slyšel jsi tu mumii tam nahoře. Máš se o mě postarat. A v tuhle chvíli je jediný způsob, jak se o mě postarat, dát si se mnou panáka na tykání. Na to, že jsem tě pustila do svého facebookovýho profilu. Seš přítel s číslem 1169. A možná tě pustím ještě dál...“ zamrkala šibalsky a zamávala na mě svými předlouhými řasami.

Sáhla po štamprli na pultu a pozvedla ji. Vzal jsem tu svou. Ťukli jsme si.

„Tak ahoj, čumáčku. Vlastně Agieli.“

„Ahoj, Nico.“

Vůbec jsem netušil, že ten bar disponuje plyšovými boxy. Nebo to možná ani nebyl plyš, ale něco hodně podobného. Něco, co se najednou rozprostřelo všude kolem mě, objímalo to a vonělo to jako Nico, ale ještě něčím dalším. A pak to explodovalo v ohnivou sopečnou erupci, během níž šlehaly plameny až do stropu. Ocelové nosníky se rozžhavyly do ruda, a když se začaly zlověstně prohýbat a nakonec tavit, strop nevydržel a zřítíl se na nás s obrovským rachotem doprovázeným šíleným gejzírem jisker, které na nás dopadaly jako nebeské hvězdy. Byly mezi

nimi i komety svištěcí těsně nad našimi hlavami a svými ohnivými ocasy nám propalovaly kůži až k samému srdci. Ryby vyskakovaly z rozpálených akvárií a stěny kolem se začaly točit v neskutečném víru, který nás postupně vcucával do sebe, až jsme skončili na mořském dně. Všude kolem nás líně plavaly chobotnice a objímaly nás svými teplými chapadly a nakonec se rozestoupilo i to mořské dno, pod kterým byla ukrytá nukleární nálož. A Nico se ani moc dlouho nerozmýšlela a odpálila ji.

Vznešenou chůzí planetární královny odcházela z baru a já cupital za ní a ještě si v rychlosti zapínal kalhoty.

„Hele, Agieli, a košili si nevezmeš?“ ozvalo se od baru a Flock 22 ukázal na lustr, kde visela moje bílá košile. A na dalším cary černých síťovaných punčoch.

„Jo... díky,“ zablekotal jsem, strhnul ji a za chůze se ji snažil obléct.

Když jsem se konečně vypoťácel z baru do haly, na všech displejích blikal nápis: AGIEL + ELLERKEROVÁ DO HALY H – PŘEPÁŽKA NS.

„A kurva...“ ujelo mi.

Nico stála opřená o nosník schodiště a lačně do sebe vtahovala kouř z camelky. Jednou rukou jsem ukázal na displej nad její hlavou a druhou si v rychlosti zapínal košili.

„To jsme my,“ řekl jsem udýchaně.

„Díky za info... Všimla jsem si.“

„To je průser.“

„Proč? Vy tu máte průmyslový kamery i v barech? A myslíš, že to běželo na celoterminálovém kanálu? Nebo tu máte i YouTube?“

V tu chvíli mě poprvé napadlo, jestli to není náhodou čarodějnice. Jenže na rozdíl od lidí jsme my tady věděli, že nic takového neexistuje.

„Jdeme do toho háčka,“ prohodil jsem zdrceně.
„A co tam? Čeká tam na nás Hlavní Belzebub?“
„Pojď, prosím tě.“

Prosklená kukaň v hale H měla nad sebou žlutý neonový nápis *Neočekávané situace a jejich operativní řešení*. Posuvné dveře z tvrzeného skla se před námi otevřely a my vešli dovnitř. Za velkým mahagonovým stolem seděl starý Lyncella. Znal jsem ho jenom od vidění, několikrát jsem ho zahlédl v kantýně. Ani jednou v žádném baru. Malá kulatá očička jako černé korálky, žlutý orlí nos, vysušený pštrosí krk... Zbytek byl schovaný v dokonale padnoucím obleku.

„Je mi líto, ale stala se nám malá chyba, paní Ellerkerová,“ začal váhavě.

To, že začal mluvit nejdříve na ni, bylo dobré znamení. Tedy pro mě. Možná, že bude mít průser jen ona. Lyncella zaváhal. Bylo evidentní, jak moc se mu do toho rozhovoru nechce.

„Jo?“ zahalekala sebevědomě Nico. „Mně se zdá, že celý tady ten blázinec je nějaká šílená chyba. V baru jsem dostala napůl studený kafe.“

„Chyba v papírech.“

„Na tom je byrokracie založená, dědo. Kdyby nebyly chyby v papírech, tak by úředníků stačila polovina.“

„Jménem celého Terminálu se vám musím omluvit.“

Začalo ji to zajímat. Zadívala se na něj.

„Co se děje? Můj tobogán do pekla ještě není připravený? Centrální hrnec, co tam mají uprostřed, ještě není roztopený na tu správnou teplotu?“

Lyncella si velkým bílým kapesníkem utřel zpocené čelo.

„Vy jste Nicolle Ellerkerová z Baltimore.“

„No samozřejmě, sakra. No a co?“

„Podle našich papírů jste měla být Wenda Ellerkerová. Bydlištěm Filadelfie, Rooseveltova 456.“

„Na tvoji Wendu zvysoka víš co. Jsem Nico. Ale řidičák s sebou nemám, abych ti to potvrdila.“

„Nicole Ellerkerová, administrativní pracovnice R2 Computers, věk šestadvacet...“

„Budeš tu recitovat celej můj životopis? Tady mladýmu jsem řekla, že je mi devatenáct. Promiň, Agieli.“

„Za necelé dvě hodiny se proberete z kómatu.“

Polilo mě horko.

„Jo? Neříkej... Připadám ti jako v kómatu? To fakt vypadám tak blbě?“

„Ležíte v nemocnici svatého Valentýna na jednotce intenzivní péče. Za sto čtrnáct minut se proberete.“

„Co to tady meleš?“

„Je mi to opravdu moc líto, ale tak to prostě je a my s tím nic nenaděláme. Musíte opustit terminál.“

„No to se poser.“

„Takže tady kolega vás odvede do haly BK, kde už máte připravený výtah zpátky nahoru.“

Teď to teda zamávalo i se mnou.

„Můžete si dát ještě třeba jedno nebo dvě kafe...“

„To hnusný studený?“

„...ale pak jedete nahoru.“

„Kam nahoru, sakra? Do nebe?“

„Pokud váš pozemský život považujete za nebe, tak ano.“

„Děláš si prdel? Ty mě fakt chceš vrátit?“

„Ještě jednou se omlouváme. Stává se to tak jednou za padesát let. Ale stává.“

Nejspíš jí to pořád nedocházelo. Zírala na něj s doširoka otevřenýma očima. Pak se ležérně opřela o pult, vytáhla krabičku camelek a obřadně si zapálila poslední z nich. Pomalu

vypouštěla kouř ústy a vdechovala ho zpátky nosem. Potom ho vyfoukla do obličeje starého Lyncella.

„Takže došlo k záměně?“ zeptala se potom.

„Obávám se, že ano.“

„A co ta druhá Ellerkerová?“

„To nechte na nás. Ale jen pro vaši informaci, už je na cestě sem.“

„Máte tu někde oddělení stížností?“

„To nemáme, paní.“

„Aha... Takže nejvyšší čas, abyste tu něco podobného zřídili.“

Lyncella na to neřekl nic.

„A co takhle nějaký bonus, starouši?“

„Co prosím?“

„Odškodné, jak jinak. Mrcasím se tady v tý vaší prdeli dva dny, a když už si konečně začínám zvykat, dokonce si tady najdu přítele a jsem připravená skoro na všechno... Prostě náhradu za psychickou újmu.“

„Vy jste utrpěla psychickou újmu?“

„To si piš. Ani nevíš jakou.“

V hale BK, která se oproti všem ostatním najednou zdála příšerně malá, byl kromě nás už jenom asi čtyřicetiletý chlápek s týdenním strništěm na tváři a jeho doprovod, střapatá holka, kterou jsem neznal. Seděli na lavičce u fontány a čekali na svůj čas. Na výtahu 6 běželo odpočítávání. Měli to za jedenadvacet minut. My, na výtahu 2, za devadesát pět. Byl tady zvláštní klid a zvláštní prázdno. Ostatně, zpět nahoru nikdy moc lidí nejezdilo. Výjimečně. A teď se mezi ty výjimky dostala i moje Nico. Do prdele.

Posadila se na vedlejší lavičku a vytáhla ze své krokodýlí kabelky napůl zmuchlanou krabičku camelek. Ještě jednou ji pořádně prozkoumala, jestli tam někde nezůstala zastrčená

cigareta, ale nezůstala. Otráveně krabičku zmačkala, vyhodila do vzduchu a pak ji červenou špičatou lodičkou nakopla, že letěla skoro až k výtahům.

„Nemáš cigáro?“ zeptala se mě.

Zavrtěl jsem hlavou. Otočila se na chláпка na vedlejší lavičce. Ten taky zavrtěl hlavou. Strápatou holku ani nezkoušela.

„To seš teda přítel na hovno,“ utrousila mým směrem.

Neřekl jsem na to nic, jen jsem stál zády opřený o sloup a sledoval odpočet. Přehodila si nohu přes nohu a pak řekla: „Promiň... Nemyslela jsem to tak.“

Sklonil jsem hlavu a pozoroval dlaždičky u svých nohou. Dopadla na ně kapka a rozprskla se, jako by byla skleněná. A pak další. Panebože... Donhyal by mě zabil, kdyby zjistil, že jsem brečel.

Odhodlal jsem se k tomu až po třech dnech. Nemyslete si, že jsem nějaký měkkýš a že jsem nebojoval. Bojoval. A jak. Nicméně ten třetí den jsem stejně vyjel do sto dvacet šestky a suverénně si to namířil přes halu k protějším dveřím s označením „služební vstup“. Už mě nemohlo nic zastavit. Byl jsem rozhodnutý a tohle mé rozhodnutí už mohl zvrátit jen zánik tohoto světa.

Prošel jsem krátkou úzkou chodbou a přitom se modlil, abych nikoho nepotkal. Už včera jsem si zjistil, že v tuhle dobu bude mít službu Dahlia. Byl to můj ročník a v kurzu jsme seděli ob lavičce, takže jsme se dobře znali. Na konci chodby mě eskalátor vyvezl do dalšího podlaží. Tady už bych správně být neměl, ale necouvl jsem. Mé rozhodnutí bylo nevratné. Zamířil jsem ke dveřím s nápisem *Nešťastné náhody*, zaklepal a bez vyzvání vešel. A zůstal šokovaně stát. Dlouhovlasá černovláska za stolem ke mně zvedla oči.

„Čau, Agieli. Kde ty se tady bereš?“

„Ježíšmarjá... jsi to ty? Já už se lekl... Posledně jsi měla krátký oranžový vlasy.“

„Měním barvu každých dvacet let, jestli sis nevšiml.“

„Jo... aha.“

„Ty jsi dostal novou pracovní pozici?“

„Ale ne... Jsem furt na příjmu. Ale něco bych potřeboval. Soukromě.“

„No nekecej. Dáš si kafe?“

„Nedám. Nerad bych, aby mě tu někdo viděl.“

„To já taky. Takže co máš za problém?“

Na chvílku jsem zaváhal, protože jsem začal pochybovat, jestli bylo mé rozhodnutí správné.

„Měl jsem tu na příjmu jednu ženskou a...“

„Co jsi nezvládl?“

„Ale všechno jsem zvládl... právě naopak... Byla... Nevím, jak bych ti to řekl...“

„Tys s ní...“ řekla intuitivně Dahlia.

„Ale blbost. Jen jsme si povídali.“

„No a?“

„A nedopovídali. Poslali ji zpátky. Nějaká chyba v papírech.“

Dahlia se pohodlně usadila na židli, prohrábla si dlouhé černé vlasy a řekla: „Poslouchám, chlupatá deko.“

„No, tak jsem si myslel... jako... že když seš tady na těch Nešťastných náhodách...“

„Co jako?“

„Že by se jí třeba mohla nějaká přihodit... Aby se tu zase objevila a my to mohli dopovídat.“

Podezíravě se na mě podívala. Sklopil jsem oči. Byl to můj odvěký problém se ženskýma. Viděly do mě jak do akvária.

„Ujíždí ti nohy, Agieli?“

„Ani náhodou. Moje nohy jsou jako z titanu.“

„Než se ti na klín posadí nějaká vychytralá fuchtle.“

„Ježíšmarjá, Dahlio... Myslel jsem, že jsme kamarádi... No tak promiň.“

„Víš, kolik je papírování kolem nešťastných náhod? Možná bys měl jednodušší zajít na Smrtné nemoci.“

„Jenže tam nikoho neznám. Myslel jsem, že když se známe...“

„Líbali jste se?“ zeptala se přímo.

„Seš blázen?“

„Přísaháš?“

„Prosím tě...“

„Řekni mi pravdu a já se pak možná podívám, co by se s tím dalo dělat.“

Začínalo mi být jasné, že jsem sem neměl vůbec chodit.

„Jenom trochu.“

„Co jenom trochu?“

„No jenom trochu to, jak jsi říkala.“

„Aha... Takže jste se jen tak trochu líbali,“ vychutnávala si mě Dahlia.

„Jo.“

„I s jazykama?“

Otočil jsem se a šel ke dveřím.

„Tak počkej, ty nešťastné káčátko,“ ozvalo se za mnou. „Jak že se jmenuje?“

Bleskurychle jsem se otočil zpátky.

„Nicolle Ellerkerová.“

Naklonila se nad klávesnici a začala tukat její jméno. Po třech znacích se zastavila a znovu se na mě podívala.

„Cože? To myslíš vážně? Nicolle Ellerkerová?“

„Jo. Ty ji znáš?“

Zamrkala a dál na mě upřeně hleděla.

„Tak co je?“ zeptal jsem se.

„Agieli... ty jsi jednou nohou v pekle.“